

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 106

I Legislatura

Any 1982 (primer període)

Presidència
del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 48

tinguda el dia 28 de juliol de 1982

SUMARI

La sessió s'obre a tres quarts i un minut de cinc de la tarda sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera.

*El primer punt de l'ordre del dia és la **Proposta de creació d'una Comissió d'investigació, d'acord amb l'article 48 del Reglament, sobre els incendis forestals a Catalunya i l'actuació dels poders públics competents en la matèria.** Intervé el Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, en nom dels qui han presentat la **Proposta**, que són la cinquena part dels Diputats (p. 3180).*

L'H. Sr. Conseller de Governació pren la paraula (p. 3182). Li replica el Diputat I. Sr. Martín i Toval (p. 3187). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 3188).

Intervenien per fixar les seves posicions respectives els Diputats I. Srs. Corral, no adscrit (p. 3189); Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3190); Capdevila, del G. p. de Centristes (p. 3191); Medir, del G. p. del PSUC (p. 3192), i Martínez, del G. p. de Convergència i Unió (p. 3194).

*Es posa a votació la dita **Proposta**, i queda aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions (p. 3196).*

*Intervé el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, per presentar la **Proposició no de Llei sobre diverses zones de Catalunya que han estat afectades per incendis forestals**, que constitueix el segon punt de l'ordre del dia, i manifesta que el seu Grup la retira (p. 3196).*

*El Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana, pren la paraula per formular la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre els incendis forestals**, que és el tercer punt de l'ordre del dia (p. 3196). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 3197). Replica el Diputat I. Sr. Alay (p. 3201). Respon de nou l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 3201).*

*El quart i darrer punt de l'ordre del dia és la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre iniciatives de la Generalitat per tal d'assegurar la coordinació de les diverses iniciatives i serveis contra incendis forestals**, la qual formula el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 3201). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 3203). El Diputat I. Sr. Ribó replica (p. 3205). L'H. Sr. Conseller de Governació respon de nou (p. 3205).*

La sessió s'aixeca a les vuit i tres minuts del vespre.

Sobre la sessió a tres quarts i un minut de cinc de la tarda sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, i la Lletrada Sra. Folchi.

Al banc del Govern seuen els Honorables Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Ordre del dia

1. *Proposta de creació d'una Comissió d'investigació, d'acord amb l'article 48 del Reglament, sobre els recents incendis forestals a Catalunya i l'actuació dels poders públics competents en la matèria.*

2. *Proposició no de Llei sobre diverses zones de Catalunya que han estat afectades per incendis forestals.*

3. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre els incendis forestals, que formularà el Diputat I. Sr. Albert Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana.*

4. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre iniciatives de la Generalitat per tal d'assegurar la coordinació de les diverses iniciatives i serveis contra incendis forestals.*

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. Senyores Diputades, senyors Diputats, la Diputació Permanent, reunida el dia 22 de juliol, va acordar celebrar aquest Ple extraordinari a fi d'examinar una proposta de creació d'una Comissió d'investigació sobre els incendis forestals a Catalunya. Posteriorment la Junta de Portaveus, d'acord amb la Presidència, va decidir d'ampliar l'ordre del dia de manera que s'hi incloguessin totes les altres qüestions relacionades amb aquest mateix afer.

Proposta de creació d'una Comissió d'investigació, d'acord amb l'article 48 del Reglament, sobre els incendis forestals a Catalunya i l'actuació dels poders públics competents en la matèria

Comencem, doncs, amb el primer punt, que és Proposta de creació d'una Comissió d'investigació, d'acord amb l'article 48 del Reglament, sobre els recents incendis forestals a Catalunya i l'actuació dels poders públics competents en la matèria. Aquesta Proposta ha estat presentada per la cinquena part dels Diputats, del Grup Socialista.

En nom dels Diputats signants té la paraula el senyor Eduardo Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Gràcies, senyor President. Senyores, caldria, en primer lloc, per als que ja hi han tingut accés, perquè hi eren presents o bé perquè han pogut llegir la transcripció del que es va dir en la sessió de la Diputació Permanent en què es tractava de la celebració o no d'aquest Ple, caldria en primer lloc, ho torno a dir, aclarir que tota la nostra intervenció en la Diputació Permanent i tota la intervenció que jo ara faré aquí, de cap de les maneres no vol posar en qüestió allò que va ser dit, no per mi, sinó pel senyor Conseller de Governació, senyor Vidal i Gayolà, ho torno a dir, en la Diputació Permanent: la ineficàcia i la negligència del Servei d'Extinció d'In-

cendis de la Generalitat de Catalunya.

Mai no hem parlat nosaltres d'això. Hem dit que volem investigar el tema, posant en dubte l'actuació dels poders públics en aquesta qüestió; uns poders públics entre els quals, evidentment, hi ha l'Executiu de la Generalitat, amb una competència determinada sobre aquesta qüestió. Però aquest posar en dubte no implica, de cap de les maneres, una acusació directa de negligència, d'ineficàcia. Una acusació directa que sí que, d'altra banda, el senyor Conseller no s'ha amagat de fer a d'altres institucions o poders públics de Catalunya com són els ajuntaments, tant en la sessió de Diputació Permanent, com vam tenir ocasió de veure, com segurament, encara també des d'aquesta Tribuna, si és que el senyor Conseller surt, perquè segurament tornarà a la seva.

Doncs bé, què és el que proposem els socialistes. Proposem la creació d'una Comissió d'investigació que pugui esbrinar, des d'una competència del Parlament de control i impuls de l'acció de Govern, què és el que han fet fins ara, què és el que estan fent els poders públics de Catalunya, i molt particularment, òbviament, el Consell Executiu de la Generalitat, en aquesta matèria. Matèria i temàtica que sens dubte afecta el conjunt dels ciutadans, perquè afecta el patrimoni públic que són els boscos, patrimoni públic de Catalunya, i que afecta els ciutadans, perquè molt del patrimoni privat també està afectat per aquesta realitat dels incendis a Catalunya.

Dóna la impressió que el Consell Executiu és com si estigués nerviós, o el senyor Vidal i Gayolà, no sé si el Consell Executiu o el senyor Vidal i Gayolà, en actitud defensiva això no es pot fer, per què investigar, investigar què, si ho fem tan bé, si som els millors apagafocs del món. No, no, no... El problema no és aquest. El problema és el concepte d'Administració pública, el concepte de gestió d'un servei públic que sembla tenir el senyor Conseller. Un concepte patrimonialista: això és meu i que no m'ho toquin. No, no... Hem de tocar això, el que fan els ajuntaments, el que fa tothom, i particularment des d'aquest Parlament de Catalunya que és la major i més directa representació del poble de Catalunya. Aquesta autoprotecció patrimonialista del servei públic, que és meu, d'altra banda només hi és respecte al servei públic que porten a terme de manera directa. Perquè, ho torno a dir, passar les responsabilitats, les pilotes als altres ha estat continuadament l'acció i l'actitud del senyor Conseller. I el problema no és si s'ha fet bé o malament, el problema és si tenim una institució que dóna confiança als ciutadans, que dóna confiança al poble. I per a donar confiança: claredat informativa, no manipulació informativa. I per a donar confiança, obrir les portes de la gestió feta a la crítica, si cal —naturalment que a l'autocrítica, quan calgui—, per a intentar resoldre i millorar la gestió suposadament mal feta o no del tot ben feta. Ho torno a dir: suposadament. Perquè el que és obvi és que els serveis d'incendis amb què compta la Generalitat de Catalunya, amb què compta Catalunya, han funcionat històricament, el que sembla que es posi en dubte és que hagi funcionat la coordinació aquesta vegada.

Podríem entrar en la dinàmica de per què es posa en dubte això. Es posa en dubte pels fets mateixos, jo diria, però es posa en dubte, no només des d'una perspectiva si es vol partidària o d'oposició al Grup parlamentari i al Grup de partits que integren Convergència i Unió i que donen suport més directament

al Govern, sinó des de vessants molt diferenciades. Es posa en dubte, ho torno a dir, no s'acusa ningú. Però el que es posa en dubte, convé que es deixi clar, que es pugui informar i investigar per tal de treure'n les conseqüències oportunes i tirar endavant una alternativa de futur molt més eficaç per a Catalunya.

El Govern de la Generalitat va fer seu, el Servei contra Incendis i de Salvament de Catalunya, un pla de remodelatge dels Serveis d'Incendis i de Salvament de Catalunya iniciat a la Diputació de Barcelona, posteriorment assumit per la Generalitat provisional, finalment assumit també per l'actual Executiu de la Generalitat. No llegiré això ni bon tros; no em deixaria el senyor President, perquè és realment un totxo enorme. Però sí que diré, i ho saben les senyores i senyors Diputats, i espero que ho sàpiga també el senyor Conseller, que tenia un pla de reconversió i de creació de noves estructures en etapes que anaven des del 80 al 85 que no ha estat complert, que no ha estat realitzat per la Conselleria de Governació de la Generalitat. És més, conté un element, que jo judicaria important, reflectit, a més, en el Decret del 27 de juny de l'any 80 —juliol del 80, és al *Diari Oficial de la Generalitat*—, on en el seu article tercer i quart la Generalitat de Catalunya, l'Executiu, amb signatura del seu President, del President de la Generalitat i del Conseller de Governació, es diu que s'ha de crear una Comissió nacional de coordinació d'incendis i unes comissions territorials, totes i cadascuna amb els objectius d'informació, consulta, coordinació i definició d'objectius. Constituïda i nomenats els membres de la Comissió nacional— no tenim constància de les territorials—, el cert és que funcionar, no han funcionat. No ho constato jo. Mirin, el senyor Manuel Miserach, batlle d'Igualada, em sembla que del partit Unió Democràtica de Catalunya, diu en un article publicat el dimecres 14 de juliol del 82, a «Igualada», periòdic de l'Anoia, diu el següent, quant als incendis de Jorba, Argençola i Rubió: «Sempre n'hi ha hagut, d'incendis, però el que caracteritza els d'ara és la gran extensió que agafen. La causa principal sembla que sigui la tupidesa del sotabosc i l'abandó del subproducte de la tala al mateix bosc. Per tant, si hem de ser fatalistes quant a l'existència de focs forestals, no ho hem de ser respecte a la possibilitat de llur localització. Es poden reduir en poc temps. Per això calen mitjans eficaços i una organització adequada. Justament el que va fallar a l'incendi de Jorba.» I ho diu —ho torno a dir— l'Alcalde d'Igualada, no precisament pertanyent al Grup, al partit de qui els parla, ni tampoc d'un partit d'oposició estricta al Govern de Convergència.

El senyor Conseller intentava, a la Diputació Permanent, dir-nos que el tema de la coordinació és un tema imputable als ajuntaments i no imputable a l'Executiu de la Generalitat. I, d'alguna manera, jo diria que no deixa de tenir una certa raó. La coordinació sempre, si no es dóna, és imputable al qui coordina i als qui han de ser coordinats. Hi ha unes normes tretes pel senyor Conseller i publicades en el *Butlletí Oficial de la Província*, a més, del 15 de juny del 82 —15 de juny del 82, l'estiu ja ha començat, normes, sembla, per a apagar els focs del 83—, en el qual es dicten —ho torno a dir— unes normes que no són de cap manera després portades a totes i cadascuna d'aquestes comissions de coordinació que haurien d'existir, explicades i actualitzades, per tal que el seu funcionament fos més ràpid, àgil i fàcil. Però el senyor Conseller ens deia —ho torno

a dir— a la reunió de la Diputació Permanent, en la seva intervenció primera, que el migdia del dia 6 s'establí de forma permanent el lloc de comandament local a l'Ajuntament de Begues, «tal com era previst en la planificació de grans emergències forestals». Paraules del senyor Conseller en aquella sessió.

Quan jo li deia que la comunicació fallava perquè les línies telefòniques estaven cremades i no es podia connectar amb Begues, quan jo li deia que les freqüències no estaven unificades i no es podia connectar amb Begues, quan ell després em va dir que calia anar en cotxe, va arribar a dir que ningú no podia preveure —per tant, l'Executiu tampoc— que a l'Ajuntament de Begues justament s'hauria d'anar a instal·lar, s'hauria d'anar a instal·lar, el centre de comandament d'unes operacions d'extinció d'aquella magnitud i que, per tant, podrien caler moltes més línies telefòniques de les allà instal·lades, quan abans ens havia dit que Begues era justament el centre previst per a la planificació de grans incendis de la zona, però després, per respondre'm a la mancança de Begues, indubtable, em diu això. Perquè a Begues —ho torno a dir— hi havia la coordinació local d'aquell incendi, però resulta que a Begues, també, lògicament, hi havia, a part del funcionari de torn, director o responsable dels incendis, en nom del Servei d'Incendis de la Generalitat —ho torno a dir—, hi havia també —i espero trobar el paper que ho explicita— l'Alcalde de Begues, que, evidentment, era no responsable de coordinació. Doncs bé, informes emesos per serveis que no depenen de l'Executiu de la Generalitat i del senyor Conseller diuen: «Requerits de nou per l'Alcalde de Begues, que es va oposar terminantment que el nostre equip fos desviat a altres llocs pel senyor X» —no dono el nom, no es tracta aquí d'exigir responsabilitats sobre ningú—, «responsable de la Generalitat, com aquest intentava, es va adreçar el nostre grup a una altra zona forestal perquè ho havia manat l'Alcalde de Begues des del centre de coordinació de Begues, canviant l'ordre del responsable de la Conselleria de Governació.» Mentrestant —ho torno a dir— el Batlle de Begues va obligar que el vehicle de la Generalitat —no ja el d'aquest servei que fa aquest informe, sinó el vehicle de la Generalitat— s'adrecés a intentar la seva extinció a un altre lloc per sobre —ho torno a dir— del que manava allà el centre de coordinació de la Generalitat. I l'alcalde de Begues tampoc no és del meu Grup, tampoc no és del Partit Socialista, tampoc no és d'un partit d'oposició estricta al Govern de la Generalitat.

Aquests són dubtes que surten, dubtes que surten, dels quals podríem parlar durant molt de temps. Torno a dir que en el tema de comunicacions hi ha fórmules, hi ha aparells tècnics per a unificar freqüències, n'hi ha a Barcelona ciutat, per a unificar freqüències de ràdio, i aquestes no varen ser utilitzades. De manera que no es podien comunicar les quatre branques de ràdio amb freqüències diferents que estaven operant a la zona. Naturalment que el dia del foc, el dia de l'incendi, és molt difícil preveure tot això, però és que la previsió, la coordinació, el comandament unificat comporten sens dubte també que això s'ha de veure abans, s'ha de preveure abans, s'ha de decidir molt abans i com a programació de tota una acció durant l'estiu. Ho torno a dir: comunicacions insuficients... Senyor President, no sé si aquest llum significa que el meu temps ja està exhaurit...

El Sr. PRESIDENT: En efecte, senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: No, ja sap el senyor President que intento ser al més estricte possible en el fet que es puguin complir els temps. De manera que tancaré definitivament el meu discurs molt ràpidament, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: ...i faig un recordatori. Comunicacions insuficients, no coordinades, coordinació no feta, comissions nacionals que no han funcionat, que no s'han desenvolupat, que no han fet aquesta tasca de prevenció prevista. De dades, en podríem donar moltes, no es tracta aquí de fer un enfrontament entre institucions, però sí que es tracta clarament de dir que quan una cosa no funciona, perquè funcioni convé canviar allò que calgui i assumir-ho amb transparència, i no es tracta que es resolguin els temes simplement fent propaganda, jo diria que esbiaixada, clarament esbiaixada, propaganda que el que fa és crear més confusió als diaris l'endemà d'un incendi que potser —potser no, però, en tot cas, s'ha d'investigar— es podia haver acabat abans si els serveis i la coordinació haguessin treballat des de la responsabilitat que pertoca a la seva Conselleria i altres poders públics d'una manera més eficient.

Per això demanem aquesta Comissió d'investigació, senyor President, i demanem el vot de tots vostès.

El Sr. PRESIDENT: Bé, l'Honorable senyor Conseller de Governació desitja parlar? *(Pausa.)* El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, la proposta del Grup Socialista significa la creació d'una Comissió d'investigació en aquest Parlament que analitzi l'actuació dels poders públics competents en la matèria en els recents incendis forestals a Catalunya. Com ja vaig manifestar en el transcurs de la sessió celebrada per la Diputació Permanent d'aquest Parlament —em permetran ara que ho repeteixi—, la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i de Salvaments de Catalunya es va crear tot just iniciada la tasca del Consell Executiu de la Generalitat, el dia 27 de juny de 1980, amb l'objectiu de desenvolupar i posar en marxa l'estudi de planificació i servei contra incendis i salvaments de la Generalitat, realitzat per la Generalitat provisional, que havia estat conclòs el mes de març del mateix any i actualitzat mínimament en alguns detalls, posteriorment, pel Departament de Governació dintre del nou Consell Executiu. L'estudi esmentat, que significa un planejament tècnicament vàlid en les seves línies generals, resultava incompatible amb l'ordenament polític administratiu de Catalunya el 1980, i la seva aplicació requeria un desenvolupament legislatiu sobre qüestions de règim local i la funció pública que fins al moment actual no s'ha pogut dur a terme.

El punt de partida dels treballs de l'esmentada Direcció General era la realitat del moment dels serveis d'extinció d'incendis i salvaments existents al nostre país, caracteritzada per: cos de bombers professionals de les principals ciutats de Catalunya —Barcelona, Tarragona, Lleida, Reus i Girona—, servei provincial de prevenció i extinció d'incendis de la Diputació de Barcelona, inici d'un servei provincial de la Diputació de Girona, diversos parcs de bombers voluntaris amb diverses característiques a altres indrets de Catalunya. El marc legal del Servei d'Extinció d'Incendis i Salvaments està contingut en la

vigent legislació sobre règim local com a competència municipal i servei obligatori per als municipis de més de cinc mil habitants i com a competència subsidiària de les diputacions. D'aquesta manera la integració dels serveis existents en una organització jeràrquica única, dirigida des de la Generalitat, tal com estava plantejat en l'estudi de planificació, requeria la transferència dels serveis de les diputacions i la transferència anàloga dels ajuntaments o, cosa que va semblar més coherent i més correcta, la formalització de convenis de col·laboració entre la Generalitat i els ajuntaments de Catalunya.

Els acords inicials significaren la transferència a la Generalitat de la gestió dels serveis provincials de Barcelona i Girona, a la vegada que la realització i l'aplicació d'un programa d'inversions d'urgència per a les quatre Diputacions. Negociacions iniciades el novembre del 1980 amb els ajuntaments fructificaren al llarg del 1981, fins a la primavera del 1982, en què foren signats els darrers convenis de col·laboració amb la xarxa de parcs de bombers actualment en funcionament, i que representa el 90% dels parcs previstos en la planificació general.

Des de l'inici de la gestió es pogué comprovar que la direcció dels serveis provincials per la Generalitat i l'execució dels pressupostos corresponents per cada una de les diputacions significava dificultats importants que no permetien una actuació enèrgica de millora i perfeccionament de la situació existent. Això motivà la petició de la Generalitat a les diputacions de procedir a una transferència completa dels serveis per tal de poder actuar posteriorment de la forma més adequada. Des del setembre del 1981, en què s'inicià aquest procés amb la Diputació de Barcelona, fins al primer d'abril del 1982, en què s'aplicà la transferència de forma real, el Consell Executiu de la Generalitat ha trobat nombroses dificultats a aconseguir una valoració econòmica correcta de la transferència d'un servei que la mateixa diputació considerava secundari, molt car, i pel qual no volia fer cap esforç econòmic que permetés el seu perfeccionament.

La plantilla del Servei Provincial de Prevenció i Extinció d'Incendis a Barcelona, aprovada inicialment el 20 de juliol de 1963, sofrí una única ampliació el 7 d'octubre de 1971, i des d'aleshores ha restat estable amb un total de 411 funcionaris, malgrat l'increment del risc i l'obertura de nous parcs. Les diverses peticions d'ampliació d'aquesta plantilla en 1973, 1974 i 1977 no foren ateses per la Diputació de Barcelona. L'increment del treball a portar a terme obligà a un increment d'horari laboral als bombers, encara avui vigent, i que significa per a 230 funcionaris un horari de treball continuat de vint-i-quatre hores de lleure per vint-i-quatre hores de feina. Aquesta situació, a la vegada que és socialment i humanament incorrecta, genera un cansament excessiu per als bombers, una convivència difícil als parcs i la impossibilitat en un moment greu de reforçar els efectius de torn sobre la base d'un increment de l'horari de treball.

Per aquesta raó, el juny de 1980 el Servei Provincial de Prevenció i Extinció d'Incendis sol·licità un increment de plantilla que, un cop transferida la gestió del servei a la Generalitat, fou ratificat per aquesta com a absolutament necessari per a cobrir adequadament el risc a les comarques barcelonines. La Diputació de Barcelona no arribà a aprovar l'esmentat increment de plantilla. Per altra part, des de l'any 1973 no s'havia procedit a cap concurs de selecció per al proveïment de les vacants que

s'anaven produint, i s'arribà al punt que el 1981 dels 411 funcionaris de la plantilla n'hi havia 75 de vacants, 11 dels quals estaven coberts amb personal contractat administrativament. El concurs per al proveïment d'aquestes vacants sol·licitat per la Generalitat fou aprovat per la Diputació de Barcelona l'abril del 1981, la convocatòria publicada el novembre d'aquell mateix any i la llista d'admesos i exclosos el 14 de juliol de 1982, és a dir, durant aquest mateix mes. I si la lentitud administrativa que això significa no fos suficient per a invalidar una gestió que algú ha volgut proclamar com a positiva, ens trobem en el moment actual que els escrits que la mateixa Diputació ha tramès a cadascun dels aspirants no són coherents amb les llistes aprovades, les vacants continuen vacants i no sabem quan tindrem els homes que ens falten.

Així, doncs, la totalitat del personal professional operatiu al Servei d'Extinció d'Incendis i Salvaments de Catalunya és en aquest moment de 647 bombers professionals, distribuïts 347 a Barcelona, 130 a Girona, 48 a Lleida i 122 a Tarragona, que representa per torn un servei permanent de 216 bombers professionals a les distintes brigades en les quals es divideix el Servei a Catalunya. Aquests 647 bombers professionals, 216 dels quals estan permanentment en servei, es reforcen amb 302 auxiliars forestals a l'època de més perill, a l'estiu, i hi ha en aquest moment en procés d'ampliació convocada 156 places més, 156 places més, 50 de les quals responen a aquell procés al qual he fet referència, iniciat fa mesos i encara no acabat per la Diputació de Barcelona, i els 106 restants ja del mateix pressupost de la Generalitat.

A més d'aquest conjunt, 647 bombers professionals, més 302 auxiliars forestals, més 156 de convocats i pendents d'incorporar, comptem amb 778 voluntaris adscrits als diversos parets de bombers.

Curiosament, es va esmentar a la reunió de la Diputació Permanent que no tots els vehicles que s'havien adquirit estaven en aquests moments en situació operativa. És cert, no ho estan una part dels inclosos en el pressupost extraordinari de la Diputació de Barcelona, el mes de desembre de 1980, passats després al pressupost d'inversions de 1981, i per als quals no es tenia crèdit pressupostari fins a l'abril de 1982. Les auto-escals i braços articulats inclosos en aquest pressupost, i adjudicats gràcies al constant requeriment de la Direcció General, en el mes de juliol de 1981, no eren entregats el mes de març de 1982 perquè la Diputació, en aquell moment, deia que no tenia diners per poder fer efectiu el compromís. Molt diferentment ocorregué amb els pressupostos aprovats per les altres Diputacions, que pogueren gestionar-se amb una celeritat extraordinària.

Els vehicles existents, en aquest moment, en el Servei d'Extinció d'Incendis i de Salvament són: en vehicles estrictament forestals, 126; en vehicles urbans i mixtos, és a dir, alguns dels quals —la majoria— serveixen tant per a incendis forestals com per a incendis d'altres característiques, 188. Això representa, valorat en pessetes, un patrimoni en vehicles per a acudir als incendis de 1.884 milions de pessetes.

Feta aquesta introducció m'agradaria estendre'm, encara que fos breument, en la problemàtica dels incendis forestals. Els incendis forestals constitueixen, ho vam dir a la Diputació Permanent, ho ha repetit el senyor Martín i Toval —em sembla que tots hi estem d'acord—, un greu fenomen de des-

trucció del patrimoni de tots els catalans. El seguit d'anys de sequera i l'increment de les activitats d'esplai al camp, a part d'altres possibles causes, ha fet que aquest fenomen s'incrementés notablement.

Aquest fenomen, de característiques generals a tot Espanya i a tots els països de l'àrea mediterrània amb una estructura de bosc similar, queda clarament il·lustrat amb les dades que els daré a continuació, que estan molt detallades i que jo les diré globalment, per no cansar les senyores i els senyors Diputats.

Des de l'any 1970 a l'any 1981, és a dir, en el transcurs de dotze anys, hi ha hagut, en el conjunt de l'Estat espanyol, 58.289 incendis forestals que han devastat 2.030.326 Ha de bosc. Les xifres em sembla que són prou eloqüents per a il·lustrar la gravetat dels fets. Per a comparar el que passa a Espanya amb altres països d'estructura similar quant als seus boscos, ens referirem al que ha passat a Itàlia durant els mateixos anys. Des de l'any 1970 a l'any 1981, és a dir, en el mateix temps que s'han produït 58.289 incendis forestals a l'Estat espanyol, a Itàlia n'han tingut 87.887 però, en lloc de 2.030.326 Ha de bosc cremat, Itàlia ha tingut 1.213.399 Ha de bosc cremat. No és pas una xifra per a satisfer ningú però, evidentment, diferent i molt més baixa que la nostra deguda, fonamentalment, a l'abundor de mitjans en referència amb els mitjans dels quals es disposa a l'Estat espanyol; diferència que es redueix notablement en el cas de Catalunya, quan la comparació es fa amb els nostres mitjans i els mitjans semblants amb els quals compta, en aquest cas, Itàlia, Estat que hem agafat com a punt de referència.

La problemàtica dels grans incendis forestals ha estat tractada per la Llei d'Incendis Forestals de 1968 i el seu Reglament aprovat el 1972, i incideix, d'altra banda, en el concepte ample de la protecció civil. Això suposa que mentre no s'hagi regulat la protecció civil a Catalunya, d'acord amb la Proposició no de Llei, aprovada per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana d'aquest Parlament, el març de 1981, o a través d'altres vies de negociació encetades i en estat avançat, directament entre el Consell Executiu i el Ministeri de l'Interior, la Generalitat no podrà actuar amb plena independència en la planificació global de les grans emergències derivades del foc de bosc. Per aquest motiu, el Departament de Governació s'adreçà el dia 12 de febrer d'enguany, en previsió del que pogués passar durant l'any 1982, a la Delegació del Govern a Catalunya, per tal de planificar conjuntament les actuacions a realitzar en els previsibles grans incendis forestals, atès que la Generalitat encara no té la competència per poder-ho fer per ella sola. Després de diverses reunions, i a proposta conjunta del Departament de Governació i el d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat, s'aprovà que els quatre Governadors civils de Catalunya, d'acord amb l'article 19.1 del Reglament sobre incendis forestals, publicuessin una circular establint les mesures reguladores de prevenció i d'actuació en l'extinció dels incendis, coherent amb l'existent de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i de Salvaments, i fixant les responsabilitats de tots i cadascun dels estaments de l'Administració catalana. En aquest aspecte s'acordà, i així es publicà al *Butlletí Oficial de la Província* respectiva, concretament, en el de Barcelona al número 142, del 15 de juny de 1982, que, primer, la direcció tècnica dels treballs d'extinció correspon al Servei d'Extinció d'Incendis i de Salvaments de Catalunya,

amb la seva pròpia organització i comandament; segon, que en cadascun dels incendis es constituirà un lloc de comandament local que estarà constantment enllaçat amb el Centre de comunicacions i control de la brigada dels Serveis d'Extinció d'Incendis corresponent. La missió d'aquest centre local és la d'organitzar, coordinar i dirigir l'acció conjunta contra l'incendi. Cadascun dels ajuntaments afectats per l'incendi establirà un servei permanent de recepció de trucades i socors, i d'informació sobre el sinistre, per a la qual cosa haurà d'enllaçar-se adequadament amb el lloc de comandament local de l'incendi. En quart lloc, correspon als alcaldes dels termes municipals afectats el reclutament del personal civil necessari, el subministrament de queviures i begudes que facin falta per a totes aquelles persones que prenguin part a l'extinció, l'assistència sanitària de primera emergència, l'establiment i el manteniment de les guàrdies de personal que el tècnic que dirigeix l'extinció cregui necessari imposar per a cobrir la vigilància sobre tot el perímetre de la zona sinistrada i evitar així que el foc pugui reviscolar.

Els acords amb la Delegació del Govern suposen, doncs, que la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i de Salvaments dirigeix la totalitat dels treballs d'extinció, coordinant des del lloc de comandament local les actuacions, tant dels bombers com, en cas de necessitat, de l'Exèrcit, hidroavions del Ministeri d'Agricultura, grups de voluntaris de les poblacions i d'altres recursos que, en qualsevol cas, calgui mobilitzar.

A part de tot això, i durant la setmana del 5 a l'11 d'aquest mes, i tenint en compte la multiplicitat d'incendis a la província de Barcelona, el Centre de comunicacions i control de Sabadell es configurarà com a centre directiu per a la mobilització de totes les ajudes que fossin necessàries en cadascun dels sinistres. Per això mateix, i a part del reforç de personal que feu la mateixa Direcció General, s'incorporaven a aquest un representant del Govern civil de Barcelona i un Cap de l'Estat Major de Capitania General.

El marc fins aquí descrit correspon, en la totalitat de la seva estructura, a les actuacions a realitzar en cas de grans incendis forestals. Evidentment, en el moment d'aparició de la primera alarma de l'existència d'un incendi, de petites dimensions o bé de baix risc, no es constitueixen els llocs de comandament en la forma descrita, sinó que, d'una manera molt més simple, l'actuació dels bombers, amb l'ajut habitual de voluntaris de la població afectada, és suficient per a l'extinció de l'incendi. Si aquest no és el cas i el foc pren majors proporcions és quan es desencadenen els mecanismes de sol·licitud d'ajuda de les Forces armades i constitució de l'estructura directiva prevista.

Des del mes de juny d'enguany, deixant de banda els incendis de vegetació no pròpiament forestals, l'evolució dels focs de bosc a Catalunya ha estat la següent: del dia 1 al 6 de juny hi va haver només un foc; del dia 7 al 13 de juny, deu; del dia 14 al 20, vint-i-quatre focs; del dia 21 al 27, setanta; del dia 28 al 4 de juliol, setanta-quatre; en la setmana, tan comentada, del dia 5 a l'11 de juliol, cent noranta-cinc incendis forestals; del dia 12 al 18, cent setze; i en la setmana del 19 al 25, cent set. Amb aquestes xifres es pot constatar ben clarament la influència de l'època de l'any en què ens trobem, en el perill del sinistre forestal. El 21 de juny s'incorporaren 302 auxiliars forestals, als quals ja he fet referència, com a reforç dels parcs de

bombers per tal de fer front a la previsió que es temia d'aquest fenomen. Gràcies a això, durant les hores diürnes, en què s'originen la major part dels incendis de vegetació i bosc, els reforços de guàrdia de bombers dels parcs és el doble de l'habitual en èpoques d'hivern. Però, malgrat tot això anterior, l'interès d'aquest Parlament és de conèixer quina fou l'evolució dels fets durant la setmana del 5 a l'11 del mes que som, en la qual malauradament es cremaren al voltant de 16 000 Ha dels nostres boscos. Més detalladament, podem dir que en l'incendi del Garraf, que afectà els municipis de Castelldefels, Gavà, Viladecans, Begues, Sitges, Sant Pere de Ribes, Olivella, Olesa de Bonesvalls, Avinyonet i Sant Climent de Llobregat, es van cremar 11 142 Ha, de les quals 7 020 Ha de bosc arbrat. A l'incendi de Sant Feliu de Codines, que afectava els ajuntaments de Bigues, Sant Feliu de Codines, Castelleir i Sant Quirze de Safaja, es van cremar 970 Ha, de les quals 760 de superfície arbrada. A l'incendi de Sant Martí de Tous, que engloba part dels termes municipals de Jorba, Argençola i Sant Martí de Tous, 2 235 Ha, de les quals 1 300 de superfície arbrada. A l'incendi de Cardona, que afecta exclusivament el municipi de Cardona, 290 Ha, de les quals 250 de superfície arbrada. I, en un conjunt d'altres incendis, que no tenen connexió entre ells però que afecten els municipis de Terrassa, Rubí, Caldes de Montbui, Sant Feliu de Codines, Sant Jaume de Frontanyà, Puig-reig, Guardiola de Berguedà, Cànoves i Samalús, Casserres, Olvan, Borredà, Massanes, Sant Vicenç de Castellet, Castellbell i Vilar, Castellet i la Gornal, Sant Joan de Vilatorrada, Santa Eugènia del Congost i Gelida, es va produir una pèrdua de més de 1 000 hectàrees de bosc, de les quals 700 de superfície arbrada.

Les xifres anteriors, sobre el nombre d'incendis, sobre la seva magnitud, ja posen clarament de manifest la gran magnitud de la tasca encomanada aquests dies al Servei d'Extinció d'Incendis i Salvaments de Catalunya. Dels cent noranta-cinc focs registrats, sis d'ells assoliren superfícies cremades superiors a les 100 Ha, alguns d'ells molt més de 100 Ha, i això exigí un desplegament de recursos molt important, de tots els recursos dels quals es disposava en aquell moment i d'altres recursos procedents d'altres llocs, fins i tot d'altres zones veïnes a Catalunya, que ens van venir a donar la seva ajuda.

Però val la pena de destacar, per comprendre l'activitat i la dedicació del Servei, que els altres cent vuitanta-nou focs, dels cent noranta-cinc que hem citat, els altres cent vuitanta-nou focs forestals suposen només al voltant de 500 Ha i, per tant, una mitjana de 2,6 Ha de foc, la qual cosa vol dir que el funcionament del Servei ha estat molt eficaç en cent vuitanta-nou dels cent noranta-cinc focs ocorreguts durant la setmana que esmentem.

I és que, en realitat, i malgrat la forta incidència dels focs forestals, el Servei d'Extinció d'Incendis i de Salvaments, durant aquesta setmana, va tenir l'activitat que els he referit però, a més d'això, va haver de cobrir també tots els sinistres que no són pròpiament incendis forestals, que algunes vegades no són ni tan sols incendis, als quals habitualment ha de fer front i que suposen: setanta-un serveis extres, a més dels que hem dit, el dia 5; vuitanta-nou, el dia 6; seixanta-dos, el dia 7; seixanta-vuit, el dia 8; seixanta-quatre, el dia 9; el dia 10, cinquanta-vuit; i cinquanta-vuit més, el dia 11. Serveis realitzats a tot el llarg i l'ample de la geografia de Catalunya, urgents

la major part d'ells, i que no podien haver estat desatesos pel perill que suposa per a les vides humanes, i que obligaven, en conseqüència, a un ritme intens, a un sobrepuig encara de treball, a més del que obligaven de fer els incendis forestals, a tots aquells bombers que no s'havien desplaçat o que no estaven actuant en aquell moment en els incendis de major magnitud.

Centrant-nos en el foc de més importància de tots els registrats, el foc del Garraf, podem dir el següent: el primer avís rebut al Centre de comunicacions i control de la brigada de Barcelona sobre el foc originat al Garraf es rebé el dilluns dia 5, a les 12,40 hores del matí. El foc s'havia iniciat prop del pic de l'Avena i prop de la casa que hi té la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya, del terme municipal de Begues. Conscient el perill que el massís del Garraf representava, s'enviaren immediatament sis vehicles autobombes per a procedir a l'extinció de l'incendi. En veure que el foc no era possible de dominar, s'anaren incrementant les dotacions de vehicles al llarg de la nit del 5 al 6 de juliol, i foren requerits successivament els avions del Ministeri d'Agricultura, l'ajuda de les forces de l'exèrcit, del Cos de Bombers de Barcelona, i l'ajuda de bombers i brigades d'ICONA de fora de Catalunya, així com la mobilització de cisternes i voluntaris de diverses poblacions. Al migdia del dia 6 s'establí de forma permanent el lloc de comandament a l'Ajuntament de Begues, tal com estava previst en les planificacions de grans emergències forestals, a la vegada que es reforçava el Centre de comunicacions i control del Parc de Sabadell per a poder coordinar la mobilitat d'ajudes en els nombrosos incendis que el mateix dia 6 s'havien anat originant a diverses comarques, i especialment els de Jorba i Sant Feliu de Codines, que també afectaven Sant Quirze de Safaja.

La primera alarma del foc de Sant Feliu de Codines es rebé a les 13,20 hores. Immediatament es mobilitzaren els vehicles autobombes dels parcs de Granollers, Manresa, Berga, Calaf, Guardiola de Berguedà i Vic. Del foc de Sant Martí de Tous a Jorba es rebé la primer alarma a les 16,10 hores del mateix dia 6 i es mobilitzaren els parcs d'Igualada, Cardona i Calaf.

La cronologia del desenvolupament de tots els esdeveniments del dia 6 no pot ésser establerta de forma detallada a causa de la situació d'emergència generalitzada, que exigia una quantitat de recursos de tota mena superiors a les disponibilitats actuals a Catalunya. Per això crec que és útil centrar el que resta d'aquesta exposició no en el detall de cada informació concreta, sinó en els problemes més significatius que al llarg d'aquests dies es presentaren i que requereixen un tractament immediat.

En primer lloc, volem afirmar sense cap mena d'ambigüitat que el treball de planificació prèvia que abans s'ha presentat va donar bons fruits des del primer moment de les actuacions. En aquest sentit, la direcció tècnica en els treballs d'extinció i, en definitiva, el comandament unificat de les intervencions el portà, com estava previst, el Servei d'Extinció d'Incendis i de Salvaments de la Generalitat. En el lloc de comandament local es concentraven els recursos de l'Exèrcit, Guàrdia Civil, hidroavions i, en la mesura que més endavant es concentrà, també personal civil mobilitzat pels respectius ajuntaments.

Des del punt del comandament es dirigeixen les intervencions, però no es mobilitzen nous recursos a excepció feta d'a-

quells dels municipis que hi són presents. És el centre de comunicacions i control qui, al servei de la direcció operativa local, s'encarrega de l'esmentada tasca de mobilització. Així, quan la Generalitat, el tècnic que dirigia els incendis, necessitava més vehicles, els sol·licitava a l'esmentat control central.

La Generalitat, és a dir, el control central, que ja no en podia treure més de Catalunya, sol·licitava ajuda als serveis de fora, i això ho feia a través del Ministeri de l'Interior, el qual té, en qualsevol cas, més autoritat sobre els recursos situats a Aragó o a València que no pas la Generalitat de Catalunya.

Altra cosa diferent fou l'ajuda facilitada pel Cos de Bombers municipal de Barcelona, la primera ajuda va ser sol·licitada pel Servei d'Extinció d'Incendis i Salvaments de la Generalitat des del centre de control i comandament. El matí del dia 6 el Cos de Bombers de Barcelona havia intervingut en un foc a Cerdanyola. A la tarda, quan se'l sol·licità per al Garraf, la primera resposta fou que no ens podien enviar cap camió perquè estaven sota mínims i que no podien desprotegir la ciutat de Barcelona. I això és correcte perquè la problemàtica de Barcelona és important, i és perfectament possible que passés això en aquest moment. Però cal posar totes les coses als seus límits i matisar bé el que és un reforç de guàrdia de bombers i el que vol dir estar sota mínims. Sempre és possible fer un esforç addicional, i quan l'Ajuntament de Barcelona comprengué que la situació del Garraf era de la magnitud que avui tots sabem mobilitzà cinc dels seus vehicles i els envià a Castelldefels.

Després de la primera mobilització de bombers, els hidroavions estacionats arreu, cridats a través del comandament provincial de l'ICONA corresponent a l'Estat, actuaren amb promptitud i a mesura que es constatava la gravetat de la situació es reforçaren progressivament amb noves unitats provinents d'altres indrets de l'Estat fins a totalitzar a Catalunya l'actuació de vuit hidroavions, dels nou que actualment té l'Estat espanyol.

Està clarament comprovat que el bombardeig d'aigua des de l'aire és necessari per a una actuació eficaç en l'extinció d'incendis de gran magnitud, però sempre com a ajuda dels equips de terra, que són els que realment apaguen el foc. El trasllat d'hidroavions des de Galícia o Andalusia a Catalunya és una operació costosa que no es fa amb poques hores i suposa una certa rigidesa en la concentració de tots ells en un punt determinat. Això féu que el dia 6 es disposés de dos hidroavions; el dia 7, de quatre, i el dia 8, dels vuit que varen arribar a actuar. Caldrà, en un futur immediat, estudiar conjuntament amb el Ministeri d'Agricultura i l'Exèrcit de l'aire, que opera amb aquests aparells, la possibilitat d'agilitzar aquesta operació en possibles situacions com la que ha succeït.

Sorprenentment en alguna ocasió se'ns ha demanat, i també en el transcurs de la sessió que va celebrar la Diputació Permanent, per què els hidroavions no els demana la Generalitat quan en les mateixes instruccions publicades en el *Butlletí Oficial de la Província* s'estableix ben clarament que l'única via per a la sol·licitud d'actuació d'aquests avions ha de ser el Cap de guàrdia del Servei d'Extinció d'Incendis i Salvaments. Altra cosa és que els hidroavions no són de la Generalitat, sinó del Ministeri d'Agricultura, i que els pilots i la direcció operativa d'aquests està manada pel grup 43 de l'Exèrcit de l'aire i, en conseqüència, la Generalitat els demana però no els mana, i

un cop en el sinistre i des de terra la Generalitat o, en altres paraules, el tècnic de la Generalitat que dirigeix l'extinció de l'incendi comunica per ràdio el lloc on és més convenient d'efectuar les descàrregues, tenint en compte la possible evolució del foc i la distribució dels efectius de terra.

La participació de les forces de l'Exèrcit de terra en l'extinció de l'incendi ha suposat un exemple de col·laboració i de coordinació. En tot els casos la mobilització de les unitats militars ha estat ràpida i el seu comandament, en el lloc del comandament local de l'incendi, ha participat activament en l'elaboració dels plans d'atac concrets que s'han hagut de realitzar en cada moment. Aquest és un aspecte en què els dos anys i escaig de gestió que els Serveis d'Incendis per la Generalitat de Catalunya han aportat una millora molt considerable de relació, de col·laboració i de coordinació.

Un programa concret que fins al moment present no s'ha pogut dur a terme, però que s'hi durà, és el de la creació de dipòsits de material d'extinció d'incendis a les casernes previstes com a unitat d'actuació contra incendis i la formació específica en aquest tema dels comandaments militars intermedis d'aquestes unitats. Aquesta actuació es durà a terme de forma immediata i ja es té l'acord de la Capitania General de la IV Regió militar.

Molt especial esment cal fer en el tema de coordinació i direcció dels recursos aportats pels municipis en els treballs d'extinció. Dos fets, especialment, a ressaltar en aquest aspecte. En primer lloc, hi ha una reglamentació prou clara de quines són les obligacions dels municipis i de les seves tasques, drets i responsabilitats tal com ja ha estat anunciat abans. Aquesta reglamentació —és trist recordar-ho— no s'ha complert en una part dels municipis afectats pels recents incendis.

En segon lloc, cal també assenyalar que l'extinció d'un incendi de grans proporcions com el de Garraf és una tasca absolutament supramunicipal que no pot ser contemplada des de cap ajuntament en particular, sinó que, ben al contrari, ha de ser vista en la seva globalitat i repartint els recursos existents, de forma que donin la màxima eficàcia en la seva utilització. Efectivament, la manca de recursos suficients en el moment més controvertit dels treballs d'extinció féu que les decisions del lloc de comandament operatiu anessin orientades totalment a reduir al màxim els estralls del sinistre, sense poder tenir en compte si aquesta estratègia podia ser correctament compresa per les autoritats municipals que, veient una petita part de l'incendi, del conjunt de l'incendi, desitjaven tenir en aquesta localitat, en la seva, la mateixa quantitat d'efectius que haurien tingut si no hagués estat una situació d'emergència generalitzada com la que s'estava donant.

Això queda especialment palès en la situació concreta de Castelldefels el dimarts, dia 6 al vespre, on la proximitat del foc feia témer l'incendi de la població, quan el risc objectiu que aquesta població corria era molt més petit que el que es feia córrer i, de fet, els efectius disponibles per a protegir els habitatges més pròxims al bosc eren, sobretot després de la incorporació dels bombers de Barcelona, perfectament suficients.

Vull remarcar encara més aquest fet, si el foc hagués esdevingut en una situació normal, com podria haver estat el mes de març passat, per posar un cas, Castelldefels hauria tingut des del primer moment entre cinc i deu vehicles de bombers i

s'haurien establert les allargades de mànegues necessàries per a combatre el foc en el punt més alt possible.

En qualsevol cas, i com a constatació de l'objectivitat tècnica del raonament anterior, els danys materials pel que fa a Castelldefels constatats per la inspecció realitzada el passat dia 13 no superen el milió de pessetes en edificació i 700 000 en jardineria, i no hi ha ni un sol habitatge que hagi estat inutilitzat a causa del foc.

La inspecció aèria d'abans del foc donà seguretat a la direcció tècnica de l'extinció sobre quina era la situació real en tot moment, especialment en hores diürnes, en les quals els focs eren possibles, i això també permeté que els recursos que eren insuficients per a atendre la magnitud de l'incendi estiguessin més concentrats sobre les àrees que, a judici del tècnic que dirigia l'incendi, oferien més perill.

La situació fou clarament dramàtica en alguns casos, no tant per la realitat del risc, sinó com per la subjectivitat del perill que la població no acostumada a la problemàtica dels incendis forestals —d'altra banda, ben comprensible— veia com s'anava apropant al nucli de població. Una bona part d'aquesta situació —i, això, ho hem de dir, malgrat que ens pesi— fou deguda a la manca de serenitat dels mateixos consistoris que, en lloc d'intentar situar el risc en els seus veritables termes, es deixaren portar per l'ambient d'angoixa generalitzat que es patia dintre les seves poblacions respectives. En qualsevol cas, si els ajuntaments haguessin tingut —potser no es pot demanar—, en tot cas, l'encert, la pensada, la decisió, de constituir un enllaç personal equipat amb radiotelèfon en el lloc de comandament situat, pel que fa referència a l'incendi del Garraf, a l'Ajuntament de Begues, on se sabia positivament que estava la direcció operativa dels treballs d'extinció, s'hauria pogut comprendre també molt més clarament quina era la situació de conjunt i, a la vegada, s'hauria pogut donar més clara informació sobre quin era el sentiment de les poblacions afectades i quines les actuacions necessàries per tal de poder-ho compensar.

I amb això entrem en un dels punts claus en tota actuació de protecció civil: les comunicacions a les quals, evidentment, s'ha fet referència. Les comunicacions segures són una eina indispensable per tal d'aconseguir una perfecta coordinació entre tots els efectius que treballen en un sinistre d'aquesta importància. Els bombers tenen la seva freqüència de ràdio que els permet estar en comunicació amb tots els seus efectius; el mateix passa amb l'Exèrcit; el mateix passa amb la Guàrdia Civil. Les policies locals han començat a disposar d'elements de comunicació vàlids que abasten el seu terme municipal, però el desenvolupament de la seva xarxa s'ha realitzat de forma absolutament descoordinada en aquests anys. Tots som conscients de la necessitat de coordinar les comunicacions de tots els serveis públics, i molt especialment dels de les policies municipals i dels d'aquestes amb els bombers, i per això la Comissió de coordinació de policies locals va prendre aquest tema, des de la seva primera sessió, com un dels temes prioritaris de la seva tasca, i en aquests moments els mateixos representants dels ajuntaments, ajudats per personal de la Generalitat, estan procedint a una anàlisi de la situació actual que permeti estudiar quines són les solucions possibles, però, com en moltes altres coses, això —i espero que les senyores i els senyors Diputats ho comprenguin— exigeix treball, porta, en defi-

nitiva, temps.

Tal com hem esmentat abans, el massís del Garraf no és tan ampli com perquè des de Begues, per exemple, no es pugui enllaçar amb Castelldefels, per citar un cas. Una simple unitat de ràdio podria haver cobert l'enllaç necessari. De la mateixa manera que un soldat amb un equip radiotelefònic en el vehicle de comandament del Servei d'Extinció d'Incendis i Salvaments garantia un enllaç suficient entre les unitats de l'Exèrcit i els bombers, hem de procurar que això pugui ser realitat com més aviat millor en relació amb els serveis de policia municipal i, per tant, amb els ajuntaments directament afectats.

La comunicació telefònica, no cal dir-ho, amb Begues —ja ha estat dit—, va quedar destruïda el dia 6 a la tarda, fou reposada amb instal·lació provisional amb tota urgència el matí del dia 7. Qualsevol incendi forestal que es torni a produir pot provocar la mateixa emergència i és, evidentment, necessari poder disposar d'una solució prou eficaç i de recanvi.

D'altres fets podríem analitzar, probablement ja no en un nivell conceptual, sinó més aviat en un nivell anecdòtic. Fets tan positius com negatius que es produïren, es produeixen i es produiran, malgrat tot, malgrat els esforços que hi posem, probablement els anirem eliminant durant els dies que pugui durar una emergència.

Aquest és un petit resum que evidentment podríem fer molt més extensiu, de l'actuació tinguda en el transcurs dels incendis forestals de la setmana del 5 a l'11, que m'ha semblat necessari de fer, per tal que les senyores i els senyors Diputats, en definitiva, la Cambra, poguessin tenir de primera mà, directament del Consell Executiu, una informació que, d'altra banda, crec que era necessari de fer.

Senyor President, moltes gràcies; senyores i senyors Diputats.

(El senyor Martín i Toval demana per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: Senyor President, fent ús del que es preveu en l'article 63, apartat 5 del nostre Reglament, demano poder intervenir en funció del que ja es preveu.

El Sr. PRESIDENT: D'acord, senyor Martín. El senyor Martín té la paraula per a la intervenció, per la qual li prego que no depassi deu minuts.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Gràcies, senyor President, senyores, jo en la meua primera intervenció ja els deia que tornariem a sentir com el senyor Conseller llança tota la responsabilitat sobre els ens locals de Catalunya, com si fossin, d'altra banda, ens aliens a l'Administració catalana, o, en tot cas, sembla que com enfrontats a l'Administració pública de Catalunya representada per l'àmbit competencial de la Generalitat.

De nou ens cita les normes sorgides d'aquesta coordinació amb protecció civil i sortides —ho torno a dir— en els *Butlletins* provincials del 15 de juny del 82 —ho torno a dir, 15 de juny del 82—, estem parlant d'un foc del 5 de juliol. Quinze dies abans, vint dies abans, sense que aquestes normes, per la resta, hagin estat aplicades —aplicades, ho torno a dir— a les Comissions nacionals i territorials previstes en l'article 3 del Decret signat pel senyor Vidal i Gayolà el juny del 80; Comissions nacionals i territorials de prevenció d'incendis, que no han estat reunides mai, només la nacional una única vegada.

La Comissió nacional de previsió d'incendis espero que no tingui els problemes per a reunir-se de la Junta de Seguretat,

que hem de comptar amb aquesta cosa tan difícil que és l'Administració de l'Estat i tot això; això, tot depenia de Catalunya. El que passa és que, a la millor, el senyor Conseller té altres coses més importants per a fer que reunir-se amb gent dels ajuntaments i de les Diputacions per a preveure, coordinar i fer un autèntic treball de previsió en el tema dels incendis.

Ara resulta que els mitjans amb què compta directament la Generalitat de Catalunya —que abans servien—, que han estat incrementats amb crèdits d'inversió nova, amb un volum de 300 milions de pessetes, que representa un terç de la dotació global pressupostària del Servei de Bombers de la Generalitat —total, 900—, 300 milions de pessetes d'inversió nova, ara resulta que estan mal servits en finançament perquè ve d'un ens local, i com que ve d'un ens local, això allà es fa malament. I es diu que l'Ajuntament de Barcelona —i el senyor Conseller ràpidament assenyala entre parèntesis que protegir Barcelona és molt difícil— no va actuar fins que a la tarda, finalment, varen adonar-se que això del foc del Garraf, del massís del Garraf, era molt important.

No, miri, miri: Informe del Cos de Bombers de l'Ajuntament de Barcelona. «A la matinada del dia 6 de juliol —matinada del dia 6 de juliol—, per sol·licitud de les autoritats del poble de Begues —on hi havia el centre de coordinació, després, des de la tarda del dia 6, eh?— però a la matinada del dia 6, i sense que hi hagués cap requeriment pels bombers de la Generalitat, dues unitats de l'Ajuntament de Barcelona —matinada del dia 6— ja hi eren, a Begues». Dues unitats que després, incrementades amb cinc, són a Castelldefels des de les 14,45 hores. Torno a dir-ho novament «a sol·licitud de l'Ajuntament corresponent i sense intervenció directa ni requeriment per part dels bombers de la Generalitat», que diu en aquest Informe.

«Fins llavors, 18,30 de la tarda del dia 6 de juliol —18,30 de la tarda, dotze hores després del començament de l'incendi— des de Barcelona, Parc Central de Bombers de l'Ajuntament de Barcelona, havia estat impossible establir contacte positiu amb el comandament dels bombers de la Generalitat, senyor X» —no en donaré el nom— «No és localitzat el senyor X, dels bombers de Barcelona, fins a aquesta hora, 18,30. Vàrem dialogar, a finals de la tarda, informant-lo de la situació de les unitats de bombers de Barcelona, on eren ubicades aquestes set unitats —que ja eren al foc i funcionant—, sense que aquest senyor X —de la Generalitat de Catalunya— els donés cap directriu.»

Continuem. «Fins a les 20,42 hores del dia 8 de juliol —va començar a la matinada del 6—, quan ja s'havien retirat els nostres efectius —bombers de Barcelona— de la zona del Garraf pels relleus, es va rebre un avís de molta urgència del tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes, sol·licitant el nostre ajut davant la gravetat dels incendis en el triangle Santa Susanna, Olivella, Begues. En cap cas no vàrem poder connectar amb el comandament de la Generalitat per a rebre instruccions». Ho torno a dir, dels bombers de Barcelona. No és un alcalde qualsevol, no; és una unitat important d'acció en aquest fet.

Jo ja he dit abans, n'he fet esment abans, com el comandament unificat de Begues, local, no és que no funcionés —no dic si funcionava o no—, el que estic dient, simplement, és que no coordinava prou —sembla— ja que l'alcalde de Begues

—sembla— podia donar més instruccions —sembla, torno a dir—, que no el qui, en nom de la Generalitat, portava aquesta coordinació.

Un altre Ajuntament del Garraf, Vilanova, havia aconseguit un escamot de trenta homes i el posava a disposició del coordinador corresponent de la Generalitat. El coordinador corresponent de la Generalitat no va donar cap mena de directriu, i al cap d'hores, des d'Olivella, truquen directament de l'Ajuntament que necessiten gent. Hi van, i llavors, des d'Olivella —ho torno a dir i es diu molt textualment en el text que tinc a les mans—, el cap de bombers que dirigia l'operació a Olivella estava desesperat demanant auxili, ajut i homes per a intentar que els focs no li passessin des de Can Muntaner fins a etc. Per a donar, ho torno a dir, dades que no volen de cap de les maneres posar en qüestió l'acció de la Generalitat. Posar, sí, en qüestió que sembla que el foc es podia haver apagat abans, i que, en tot cas, això no és responsabilitat, clarament, dels ajuntaments. Creem una Comissió d'investigació que ho esbrini.

El Servei Central de Bombers de l'Ajuntament de Barcelona en cap moment no va poder establir contacte operatiu amb els serveis de coordinació de Sabadell i de Begues que dirigien, no l'incendi, com ha dit el senyor Conseller, sinó que, espero, l'extinció de l'incendi en nom de la Generalitat.

I es va demanar i varen arribar unes unitats de Castelló, i altres de València, i unitats de l'ICONA... Però, senyor Conseller, si és igual, millor que hagin vingut, però vostè no digui que des dels serveis de la Generalitat es varen demanar. No es varen demanar des dels serveis de la Generalitat, senyor Conseller, i vostè ho sap. I, bé, és bo que hagin vingut. És dolent que no hagin estat coordinats en el seu funcionament. Però no han vingut perquè els ho demanés el servei corresponent de la Generalitat.

I el tema de les comunicacions, apartat tercer de les tan reiterades normes que el 15 de juny del 82 volien resoldre tots els incendis que es produïssin des de l'endemà, veritat, perquè sortien al *Butlletí Oficial* de les províncies corresponents? Doncs l'article tercer d'aquestes normes diu «Cadascun dels ajuntaments afectats per l'incendi establirà un servei permanent de recepció de trucades i suports.»

Establert per al coneixement, molt per sobre —per això volem la investigació, la comissió d'investigació, perquè ho estudiï més—, aquest servei permanent de trucades i suport existia en tots els ajuntaments, i d'informació sobre el sinistre, per a informar, per la qual cosa s'ha d'enllaçar adequadament amb el lloc de comandament local de l'incendi, el qual ja no és una obligació només de l'ajuntament, sinó també del lloc de comandament de l'incendi... Si es queda sense línies telefòniques, potser hauria estat adient canviar el lloc, la situació en què se situava el comandament de l'incendi, el comandament unificat de l'incendi. (*Rialles.*) Però és que, a més, es parla de les freqüències diferents... De l'extinció de l'incendi, naturalment, naturalment (*Rialles.*) M'excuso, i excuso, de passada, el senyor Conseller, per la seva caiguda d'abans.

I continuaré de seguida. (*Rialles.*) S'ha dit, ho torno a dir, i és així, i s'ha constatat, és així, que s'ha operat en quatre freqüències de ràdio. El que no s'ha dit és que Protecció Civil —organisme amb el qual el senyor Conseller ha dit que varen coordinar-se prèviament i van fer aquestes normes del 15-J que havien de resoldre totalment la cosa dels incendis—, té ve-

hicles d'unificació de freqüències de ràdio. Té vehicles d'unificació de freqüència de ràdio, fins i tot que han estat utilitzats durant els Mundials per a unificar les freqüències de ràdio de Policia local —de Protecció Civil de l'Ajuntament de Barcelona— i de Policia —Forces de seguretat de l'Estat— durant els Mundials: això del Brasil, Itàlia, Alemanya, aquesta cosa, aquí a Barcelona. I per als incendis no han estat utilitzats aquests serveis d'unificació de freqüència pel qui portava el comandament unificat, per qui havia d'instrumentar això.

I acabo, perquè no es tracta si no de situar elements que, d'alguna manera, què fan? Al meu entendre, el que fan és no posar en dubte eficàcies, negligències, no acusar d'ineficàcies i de negligències aquesta o aquesta altra institució, el que posem sobre la taula és la necessitat que aquesta institució —Parlament de Catalunya—, representativa de tot el poble català, agafi aquest tema i intenti, primer, esbrinar causes, per a després poder, en ús de les nostres competències, dictar aquelles normes adients que permetin en un futur, que segurament l'hem de situar a l'estiu vinent, en un futur, que esdeviniments com aquests no es produeixin, encara que només sigui perquè el Conseller que correspongui, que no sé si serà el senyor Vidal i Gayolà, l'estiu vinent no pugui tornar a dir el que va dir a la Diputació Permanent i ha tornat a dir ara, aquí, des d'aquesta tribuna. I llegeixo textualment de la Diputació Permanent, encara que ell ha tornat a llegir aquest text: «Per a acabar —va dir llavors— senyores i senyors Diputats, la situació a Castelldefels fou clarament dramàtica; no per la realitat del risc, sinó per la subjectivitat del perill que la població veia damunt seu. Una bona part d'aquesta situació fou deguda a la manca de serenitat del mateix Consistori que, en lloc d'intentar situar el risc en els seus veritables termes, es deixà portar per l'ambient d'angoixa que es vivia en aquells moments.»

Jo tinc aquí només deu fotos de la situació de les urbanitzacions corresponents, un cop apagat el foc, que, evidentment, posaré a disposició de la Comissió d'investigació —si és que es crea— perquè esbrini si es tractava de deixar-se portar per l'angoixa o es tractava de fer com calia —com cal, en el futur, als ajuntaments i a la institució de la Generalitat que porta el comandament unificat i, per tant, la màxima responsabilitat— una acció més eficaç per a l'extinció d'aquests incendis.

Gràcies.

(*El Sr. Conseller s'aixeca per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller, és que realment cal afegir-hi alguna cosa, encara? (*Remor de veus.*)

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*De l'escó estant*): Senyor President, si m'ho permet, molt poques coses.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Moltes gràcies. En primer lloc, per a dir que no intento descarregar sobre els ajuntaments la responsabilitat que ens pugui correspondre. Simplement intento explicar que no som els únics que tenim responsabilitat en aquesta matèria, i que, per tant, és necessari d'explicar, les responsabilitats, qui les ha de compartir.

Bé, he de dir també que tots els mitjans van ser demanats per la Generalitat, fins i tot els de l'Ajuntament de Barcelona. I jo, en aquest sentit, voldria fer notar al senyor Martín que, probablement, com que el text que ha llegit li deu haver escrit

—m'imagino— un company seu, probablement del mateix Ajuntament de Barcelona, ha llegit, exactament, «els nostres efectius», i després ha dit, «naturalment, els de l'Ajuntament de Barcelona». Jo espero que el senyor Martín consideri que els «nostres efectius» ho són tots, és a dir, també els del Servei d'Extinció d'Incendis i Salvament de la Generalitat. (*Remor de veus.*)

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, anem a continuar el debat d'acord amb les normes dels debats relatius a les proposicions no de llei. De manera que els diversos Grups podran fixar la seva posició durant un temps no superior a deu minuts.

Com que es tracta d'un debat d'especial relleu, ja que la Diputació Permanent va apreciar que calia convocar un Ple extraordinari, i donat que un Diputat no adscrit, el senyor Corral i Belorado, ha demanat d'intervenir, li dono també la paraula per a una intervenció que, per a fixar la seva posició personal, no ha de passar els cinc minuts. El senyor Corral té la paraula.

El Sr. CORRAL: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, como ya es habitual, mi intervención es una intervención colectiva: es la intervención de los Diputados no adscritos Pere Ardiaca, Joan Ramos, Celestino Sánchez y yo mismo, que militamos en el Partit dels Comunistes de Catalunya. Intervenimos hoy para fijar nuestra posición en torno a los recientes incendios forestales que han azotado Cataluña y, en concreto, para definirnos sobre la propuesta de creación de una Comisión de investigación.

Antes de dar nuestro apoyo a la iniciativa socialista, es necesario proceder a analizar algunas cuestiones que nos permitan contemplar el tema que hoy nos atañe con una perspectiva más amplia, viendo causas y efectos, y apuntando vías de solución. Recientemente, las zonas montañosas de Cataluña han estado asoladas por incendios forestales. Los bosques juegan un papel importante, pues mantienen un determinado equilibrio ecológico, influyen en la climatología, producen oxígeno para el aire que respiramos, evitan la erosión del suelo, son lugar de esparcimiento para los fines de semana y para períodos vacacionales, producen madera, etc.

Pocas veces los incendios son fortuitos. Pensamos que en la mayoría de ocasiones son provocados intencionalmente con oscuros fines e intereses, entre los que destacan: la especulación con el suelo para construir urbanizaciones, la comercialización de la madera —quemada por intermediarios y con beneficios para las industrias papeleras— y el poder dedicar las tierras quemadas a otro tipo de cultivo que puede ser más rentable para una minoría de individuos. Son necesarias iniciativas encaminadas a preservar la riqueza natural de nuestros bosques, que hoy la ineficacia del Consell Executiu no es capaz de garantizar, y hoy, desgraciadamente, nuestros bosques están sucios, la mayoría no tienen cortafuegos, existen pocos guardias forestales, no se dispone del material de prevención y extinción de incendios necesarios. Un dato al respecto: existen doce hidroaviones en toda España, cifra ridícula, y más cuando en ocho años se van a gastar 2 154 000 000 000 en armamento de guerra, cuando se anuncia el gasto de 300 000 millones en la compra de 84 aviones de combate F-18-A, cada uno de estos aparatos, portadores de muerte, equivale a 15

hidroaviones portadores de vida. Como se observa, es más caro matar que preservar la vida.

Pero lo que es todavía más grave, desde una perspectiva de eficacia de gobierno, es la desorganización y descoordinación entre los cuerpos, fuerzas e instituciones encargados de la extinción de incendios, lo que es más grave es la ineficacia del Gobierno de la Generalitat, que entre otras cosas no ha organizado un servicio eficaz de detección y extinción de incendios, servicio que debería organizarse con la participación en estas tareas de los ayuntamientos de las zonas, pues conocen el terreno y se ganaría en eficacia.

En función de lo anteriormente dicho, es necesario un plan de actuación realista, realizable y audaz, y nosotros adelantáramos las siguientes ideas: las indemnizaciones a los damnificados; la ayuda a los payeses que tenían sus ingresos en las tierras quemadas; realizar y mejorar los cortafuegos, así como abrir caminos forestales que permitan el acceso a las zonas boscosas; la contratación de bomberos y guardias forestales; la limpieza de los bosques con la participación directa en la organización de los ayuntamientos de las zonas correspondientes y con personas conocedoras de los bosques al frente, para que sea eficaz el trabajo; la inversión en compra de material de prevención y para sofocar los incendios, torres de vigilancia, hidroaviones, camiones cisterna, etc.; la repoblación de las zonas quemadas; la valoración y regulación del precio de la madera, cuya comercialización debería efectuarse por un organismo oficial creado para este fin, para que no se aprovechen los intermediarios y las industrias papeleras; que la Generalitat haga los trámites pertinentes ante la Administración central para que se declare los montes siniestrados como zonas catastróficas —las últimas noticias, sin confirmar definitivamente, que tenemos apuntan hacia su cumplimiento—; la declaración del macizo del Garraf como parque natural; la creación de zonas de esparcimiento que sirvan como pulmón de descongestión urbana, zonas vigiladas con servicios, con fogones preparados para hacer fuego, zonas que permitan la utilización de los bosques por los ciudadanos con plena seguridad; creación del Institut de Recerca i Investigació Forestal de Catalunya —y nos parece importante esta propuesta, ya que el 35,9 del territorio catalán está ocupado por bosques—; incluir en los programas de enseñanza de EGB y BUP de forma teórica y práctica la educación sobre el medio ambiente y la naturaleza promoviendo su conocimiento, su respeto, su cuidado y su conservación; coordinar la acción de todas las fuerzas, cuerpos e instituciones desde un mando único, desde la Generalitat, desde la Dirección General de Incendios; promover una ley de bosques adecuada a las circunstancias actuales, que entre otras cosas prohíba taxativamente construir en bosques quemados, impidiendo cambios de valoración de terreno; y he dejado para el final la propuesta de creación de una Comisión de investigación sobre los recientes incendios forestales y la actuación de los poderes públicos competentes en la materia. Nosotros estamos de acuerdo y damos soporte a dicha iniciativa. Quisiéramos manifestar que coincidimos con la propuesta que se nos ha presentado. Nosotros también llegamos a esta conclusión en la última reunión de nuestro Comité Central del 10 y del 11 del presente mes. Consideramos sumamente necesaria la creación de una Comisión de investigación que averigüe las causas de los incendios, sus repercusiones, los posibles errores y negligencias de los po-

deres públics. La tarea de esta Comisión puede ser fructífera, puede poner el dedo en la llaga en diversas cuestiones, facilitar la apertura de los expedientes correspondientes y permitir con sus conclusiones que en próximas fechas no se quemen los bosques de Cataluña.

Terminaría la intervención planteando que la Comisión de investigación debe de estar compuesta por representantes de todas las fuerzas políticas con representación en este Parlamento. En ese sentido reclamamos, con modestia pero con firmeza, que los Diputados no adscritos que militamos en el Partit dels Comunistes de Catalunya estemos representados en dicha Comisión para poder contribuir con nuestro trabajo y esfuerzo a llevar a un buen fin las tareas que deberá desarrollar dicha Comisión de investigación.

Nada más, señor Presidente; nada más, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: Ara correspon la intervenció del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. En nom d'aquest Grup té la paraula el Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, suposo que estem parlant sobre la conveniència o no que es constitueixi una Comissió d'investigació per a aquests incendis, i dic això perquè m'ha fet la impressió que estàvem assistint a un debat d'interpellació, perquè quasi del que menys ha parlat, ara ho ha fet el senyor Corral, és de la qüestió de la Comissió d'investigació, de la procedència. S'han fet intervencions i s'ha entrat en qüestions tècniques, en una narrativa cronològica de fets i d'acusacions, en un sentit i en un altre, segons convenia, però en realitat el tema no s'ha tocat, al meu entendre.

Bé, abans de res, voldria aclarir —perquè el que ha arribat a l'opinió pública no s'ajusta a la realitat— que nosaltres mai no ens hem oposat que es fes aquesta Comissió d'investigació. Al que nosaltres ens vam oposar és que es convoqués aquest Ple extraordinari, ja que la Comissió que en surti poca cosa farà durant el mes d'agost, i, per tant, es podria haver fet el mes de setembre, en un ple ordinari. També varem dir a la Diputació Permanent que volíem evitar que aquest Ple pogués treure relleu i solemnitat al Ple que hem de celebrar possiblement aquest cap de setmana per a aprovar la interposició del recurs previ d'inconstitucionalitat a la Llei Orgànica del Procés d'Harmonització, LOAPA. Varem dir igualment que no vèiem l'eficàcia que podia tenir aquesta Comissió, ja que la major part dels organismes o serveis que van participar en l'extinció dels incendis no pertanyen a la Generalitat, i, per tant, difícilment podrien els membres de la dita Comissió exercir prou bé aquesta tasca. També varem manifestar que possiblement aquesta Comissió podria disposar de més dades el mes de setembre, ja que ara estem, seguim encara, a la temporada d'alt risc, i malauradament encara es poden cremar molt més boscos d'aquí al setembre.

Tot això ho varem manifestar oralment i per escrit, i alguns han pretès de fer sortir que nosaltres havíem votat en contra que es constituís la Comissió que ara s'està demanant, la qual cosa és absurda, no podia ser així, perquè no era el que es votava. El que es va votar a la Diputació Permanent va ser simplement si s'havia de convocar aquest Ple extraordinari o no.

Volia deixar-ho ben clar, perquè callar-ho podria semblar que no ens n'adonem, i, com veuen, no és així, o que hi està-

vem d'acord, i com vostès poden comprovar, tampoc no és així, i amb el prec que comencem i que es comenci a ser una mica rigorosos i valorar les coses pel que són i no pas per la procedència, d'altra banda tan legitimada com la del qui més.

I ara entrem en la qüestió de si s'ha de constituir la Comissió d'investigació o no. Nosaltres ja varem dir que no ens hi oposàrem, i que fins i tot seria convenient per a poder escatir responsabilitats, si n'hi ha, i hauríem volgut que s'hagués fet més tard, al setembre, però essent que es demana que es decideixi en un Ple extraordinari, direm que d'acord, que es constitueixi, i, per tant, votarem a favor. Però voldríem fer abans algunes consideracions en aquest punt: és que vindrà algun responsable de l'Exèrcit o del Govern militar a donar-nos les seves impressions respecte d'aquests incendis davant la Comissió?, podrem fer comparèixer els comandaments de la guàrdia civil i altres forces que varen participar en els treballs?. Podrem fer comparèixer el Governador Civil? Repeteixo, com vaig dir a la Diputació Permanent, que el Governador Civil de Tarragona, amb motiu de la Comissió de la Central Nuclear d'Ascó, es va negar, i es va negar, com era lògic, amb aquest Estatut, que garanteix l'existència de províncies i garanteix l'existència de governadors que no depenen per res de la Generalitat. I podrem fer comparèixer el senyor Federico Gallo, o algun qualificat membre dels serveis de protecció civil de l'Estat? La realitat és que Estatut en mà, només podem tenir informació dels serveis que depenen del Govern de la Generalitat i rebre informació dels ajuntaments afectats, és a dir, una informació en tot cas incompleta, i amb aquesta fer-nos una composició de lloc, que en cap cas no serà suficient per a fer-ne una valoració global.

Nosaltres entenem que aquesta qüestió dels incendis és una qüestió de govern, com moltes altres, i que tot i tenir el Parlament la missió d'impulsar i de controlar l'acció de govern, no podem tampoc caure en el parany de fer d'aquesta Cambra un òrgan d'investigació. Ho hem fet amb Ascó, ho hem fet amb l'assalt del Banc Central, i ara ho farem amb els incendis. Nosaltres varem creure que n'hi havia prou amb una interpellació, que vam presentar vint-i-quatre hores després de començar els incendis i en la qual a nosaltres el que ens importa són les causes que han produït els incendis i cercar les mesures perquè això no es torni a repetir. Però és que, a més a més, hem de recordar que també el 2 d'abril de 1981 varem presentar ja una interpellació sobre aquesta mateixa matèria, concretament sobre que s'acabés d'estructurar, si s'estructurava o no en la totalitat el Servei d'Extinció d'Incendis i Salvaments de Catalunya. És clar que, si no podem fer massa lleis, almenys que fem això, i fem-ho bé arribant al fons, però en tot cas no és això el que nosaltres hauríem volgut. Ens correspon de legislar, d'aprovar pressupostos, d'impulsar l'acció de govern i controlar-la, i si el Govern no reacciona a l'impuls que li volem donar o fa malament les coses, es pot resoldre per altres mitjans, el camí dels quals està perfectament establert.

Després d'això, i per acabar, desitgem almenys que si aquesta Comissió es constitueix, com sembla, pugui realitzar una bona tasca, i que en tot cas no desviï l'atenció a altres problemes no menys importants que tenim al nostre país. Hauríem votat a favor de la Comissió si s'hagués constituït en sessió ordinària, el mes de setembre, i, per tant, com ja he dit abans, també la votarem ara a favor. I voldria deixar ben clar que el

que he dit no suposa oposició, sinó simplement una constatació dels fets i de les possibilitats d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Centrista, té la paraula el Diputat senyor Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, dintre d'una de les tasques del Parlament, de l'impuls i control de l'acció política del Govern, dintre d'una de les possibilitats d'actuació que té aquest Parlament de Catalunya, hi ha la possibilitat de constitució de comissions d'investigació sobre qualsevol assumpte d'interès públic. Jo no sé si pels antecedents històrics, no sé si per comportaments d'altres Parlaments o perquè desperta ja la simple paraula d'investigació un cert ressò acusatori, s'ha desvirtuat d'alguna manera, entenem nosaltres, la naturalesa de comissions d'investigació. Una comissió d'investigació, i potser aniria al més fàcil, que és el mateix nom, només tracta davant de fets que s'han produït i que tenen la naturalesa, com estableix el mateix Reglament, d'interès públic, que estableix i entén aquest Parlament que tenen prou importància objectiva per a l'interès públic de què estan revestits, subjectiva per les reaccions que ha despertat, les inquietuds dintre de la vida pública, els temors que ha aixecat dintre de la nostra ciutadania, assumptes que són de prou relleu, ho repeteixo, objectivament i subjectivament, perquè el Parlament de Catalunya, en aquest cas entri a investigar què ha passat, quines han estat les causes dels fets sobre els quals s'intenta investigar, quines mesures prèvies hi havia adoptades per a intentar corregir o reconduir la part de previsió que hi ha en fets determinats i quines, en definitiva, serien o són les mesures que cal emprendre perquè aquesta part previsible, controlable per l'acció de l'home, sigui prevista, en els seus efectes negatius, en fets posteriors. I, aleshores, jo no diria que ingènuament, jo no diria tampoc que malèvolament, nosaltres vam donar suport a la reunió convocària d'aquest Ple i, consegüentment perquè en sabíem l'objecte, al nomenament o creació d'aquesta Comissió d'Investigació, primerament i fonamentalment perquè hi havia totes aquestes raons, segonament perquè també vam dir a la Diputació Permanent que no estàvem ni en favor ni en contra, no atacàvem ni intentàvem defensar. Hem estat d'alguna manera també, estic d'acord amb el Diputat senyor Alay com a espectadors —i la frase i l'exemple que ha posat el Diputat senyor Martín Toval dels Mundials m'ho recordava alguns moments— de la pilota que anava amunt i avall, d'un cert debat anticipat. En realitat aquí no estem per a dir si s'ha fet bé o si s'ha fet malament, si realment hi ha hagut una acció ferma i decidida en la prevenció d'incendis, si hi ha hagut les mesures adients per a coordinar l'acció dels diferents ens públics a Catalunya enfront d'aquest tema. No, estem davant d'un fet parlamentàriament molt més fàcil, i és jutjar objectivament si realment es donen les circumstàncies adients perquè es creï una Comissió d'Investigació sobre aquests fets, repeteixo, importants, dramàtics que han costat, fins i tot, una vida humana. I aquesta és, repeteixo, amb tota la nitidesa i amb tota la claredat, la posició del nostre Grup parlamentari.

Jo diria que si partíssim ja *a priori* d'unes conclusions negatives o de condemna no és la conseqüència adient la creació d'una Comissió d'investigació; estariem davant una proposició

no de llei molt clara, que seria que el Consell Executiu faci, 1, 2, 3, 4... el que aprovi aquest Parlament, o estariem davant una interpellació on es veuen molt clars els punts sobre els quals s'està interpellant el Consell Executiu, es veu naturalment, que el Consell Executiu intentarà defensar-se davant aquest atac en forma d'interpellació per acabar amb una moció que també, igual que una proposició no de llei, l'obligarà a complir el punt 1, 2, 3. Aquest no és el camí que ha escollit el Grup parlamentari Socialista, sinó que ha escollit el d'una Comissió d'investigació. Altres Grups parlamentaris, el mateix que l'ha precedit, han optat per la interpellació. Per tant, jo diria que és un camí perfectament normal, establert en el Reglament del Parlament i al qual nosaltres donem ple suport. I ja he dit en el Reglament del Parlament, però també voldria dir, donat que s'han formulat algunes qüestions de preguntes sobre possibles compareixences, que on diu que «el Ple del Parlament pot acordar la creació d'una comissió d'investigació sobre qualsevol assumpte d'interès públic», i una llei posterior que modifica i obliga el Reglament a adaptar-se a l'establert, com és la Llei del President, del Parlament i del Consell Executiu, afegeix que el Parlament pot nomenar comissions d'investigació sobre qualsevol assumpte d'interès públic que sigui competència de la Generalitat, afegitò que li fa al que estableix el Reglament.

Aleshores, jo diria que tot i estant d'acord amb el nomenament i creació d'aquesta Comissió, entenem que no s'ha d'anar tan exclusivament a veure realment què és el que va passar i com va passar, a veure si realment la Diputació de Barcelona, X, X, X... el que ha dit el senyor Conseller, si a l'Ajuntament d'aquí o d'aquella altra comarca afectada pel foc, si els Serveis de la Generalitat o de la Conselleria en aquest cas han actuat correctament. Tot això, evidentment ha de sortir, inevitablement ha de sortir, però per al nostre Grup seria frustrant d'alguna manera la creació de la Comissió i les conclusions a què arribés, si no esbrinés també tots els antecedents, quines mesures hi ha hagut, s'han pres, de coordinació, si realment ha funcionat o no ha funcionat tota aquesta tasca en mans del Consell Executiu de la Generalitat. I, per altra banda, si no s'extreien també conseqüències positives cara al futur de manera que, com deia al començament, tota la part previsible, humanament previsible dels Serveis d'Extinció i Previsió d'Incendis respecte, fonamentalment en aquests casos, a incendis forestals, i no fossin també posades en pràctica i estudiades cara al futur. Repeteixo que per a nosaltres és important la creació d'aquesta Comissió d'investigació, però alhora també és important que esbrini antecedents i que avanci conseqüències cara al futur.

I per acabar, jo diria que és cert que ens trobem al mes de juliol, acabant-lo, i que durant el període de vacances és més difícil de funcionar, aquesta Comissió o qualsevol tipus d'activitat, però és que hi ha dues qüestions, i que m'ha suggerit d'alguna manera la intervenció del Diputat que m'ha precedit. La primera i fonamental, i el seu Grup parlamentari així ho ha entès, és que quan hi ha qüestions importants, com aquesta, aquest Parlament ha de ser sensible a aquests tipus de problemes i ha d'intentar donar una resposta ràpida. El segon tema és que és cert que som en vacances parlamentàries, però no és menys cert que estem d'alguna manera, *sui generis*, sota o dintre d'unes vacances parlamentàries donat que estem espe-

rant el Ple sobre la possibilitat d'interposar el recurs previ d'inconstitucionalitat contra la LOAPA. Per tant, jo diria que en aquesta circumstància en la qual ens trobem, crec que no era desencertat, no era forçar gens ni mica l'assistència dels senyors parlamentaris perquè avui es trobessin aquí per a aprovar la creació de la Comissió d'aquesta naturalesa.

I en segon terme, i per acabar, també diria que, tal com vaig dir a la Diputació Permanent, un clau treu un altre clau. Vol dir que han de ser d'alguna manera actuacions parlamentàries homogènies, o de la mateixa naturalesa, de la mateixa magnitud i importància perquè realment quedi descentrada l'opinió pública respecte al segon tema que s'intenta. Jo crec que ni per la seva naturalesa, ni pel seu objectiu, ni pel seu abast no es pot entendre ni mantenir, ni aquí ni fora d'aquí, als mitjans de comunicació, que aquest és un tema que distreu l'atenció pública sobre el tema de la LOAPA.

Gràcies, senyor President.

El SR. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Medir.

El SR. MEDIR: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. El debat sobre la possibilitat de creació d'una Comissió que investigui els recents, esperem que només els recents focs, incendis forestals de Catalunya, té dues grans línies de suport al criteri del nostre Grup. La primera l'han argumentada ja a bastament els dos Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, i això m'estalviarà de reargumentar-la. És a dir, la missió específica que té aquest Parlament, com el de qualsevol país democràtic, d'exercir una missió, una tasca de control sobre l'activitat de l'Executiu. Però hi ha una segona línia lligada amb aquesta, que és esbrinar si la matèria sobre la qual se'ns proposa la constitució d'aquesta Comissió és de suficient importància i les circumstàncies que hi concorren en el cas concret són també de la suficient importància com per a justificar la creació de la Comissió sense forçar aquesta missió de control que té la Cambra. És sobre aquesta línia que jo penso argumentar, que penso estendre'm, perquè el nostre Grup pensa que, efectivament, hi ha una sèrie de circumstàncies, el tema mateix en si, que com anirem veient successivament, argumenten en favor de la creació d'aquesta Comissió.

Primera pregunta que ens hem de plantejar. És la qüestió dels incendis forestals, en genèric, en general, suficientment important, és d'interès públic, com diu el nostre Reglament, per a justificar la creació d'una Comissió? Jo els llegiré un fragment d'un text que diu: «Cal també que el Servei de lluita contra els incendis forestals sigui dotat dels mitjans suficients i d'una organització adequada. L'experiència ens ensenya d'una manera palesa, que tal com és muntat actualment, resulta poc eficaç massa sovint. No s'hi val a dir que les despeses d'un servei d'extinció capaç no serien compensades pel valor dels boscos salvats. Primerament, això caldria demostrar-ho, però encara que fos així, el que està en joc no és un petit problema que s'hagi de tractar amb criteris de profit econòmic immediat, sinó una qüestió d'una gran importància per a la preservació de les potencialitats futures del país. Una reducció important de la superfície forestal dels Països Catalans tindria com a conseqüència inevitable una acceleració de l'erosió del sòl i representaria una pas greu i irreversible vers la desertització definitiva... ».

El text és d'una veu infinitament més autoritzada que la meua, és del doctor Oriol de Bolòs i Capdevila, Catedràtic de botànica de Barcelona, figura amb prestigi internacional reconegut, i això ho escrivia l'any 76 en el *Llibre blanc per a la gestió de la natura als Països Catalans*.

Bé, això m'estalvia d'argumentar encara amb més èmfasi sobre la conveniència que hi hagi una política extraordinàriament acurada, precisa i preocupada sobre la temàtica dels incendis forestals, en general. En aquest breu text que he llegit, es tracta d'un article més gros, m'interessa sobretot destacar: primer, la constatació que ja es feia l'any 76 del mal funcionament del Servei d'Extinció —caldrà veure si a l'any 82 estem igual, hem empitjorat, o hem millorat, hi ha les tres possibilitats—; i segon, la claredat, la rotunditat de l'última frase, quan ens diu que de continuar les coses així, caminem vers un grau irreversible de desertització en el nostre país, amb totes les conseqüències que fàcilment poden deduir-ne les senyores i els senyors Diputats.

Vist el marc d'interès general dels incendis, els que ens preocupen ara, els del Garraf, el de Jorba i d'altres, el de Montcada, per exemple, que va ser una setmana posteriorment. Tots aquests incendis, ¿han tingut per si mateixos magnitud, suficient importància? Nosaltres creiem que sí. Les dades que ens va donar el senyor Conseller i que ha repetit avui són eloqüents, m'estalvien també d'argumentar sobre aquest tema. Hi ha una tercera pregunta a fer-nos. ¿Té la Generalitat competències sobre el tema, pot per tant el Parlament entrar en una investigació? Nosaltres creiem que efectivament sí, que aquestes competències existeixen, que aquestes competències s'haurien d'exercir sobretot en l'àmbit de la coordinació, que ja hi ha un cos de bombers estructurat que cal dirigir-lo, que cal que sapiguem fer funcionar al màxim de les seves possibilitats i que, sobretot, això ens interessa molt destacar-ho, la problemàtica no és només del Departament de Governació, sinó que la problemàtica és del Consell Executiu de la Generalitat. I a mi em causa una profunda preocupació que sigui absent en aquest debat un Conseller que juntament amb el del Departament de Governació hi té alguna cosa i molt grossa a dir, que és el Departament d'Agricultura. El Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, responsable de la política forestal a Catalunya, té alguna cosa a dir, em sembla a mi, en el tema dels incendis forestals.

Hi ha una última pregunta que em penso que ens hem de contestar, perquè és clar, tot el que he dit fins ara és un marc, però hem d'entrar més en profunditat en la problemàtica concreta per dir ¿hi ha indicis racionals, hi ha algun símptoma que ens permeti pensar que l'actuació no ha estat tot l'eficaç que seria desitjable? És clar, si estiguéssim convençuts que les coses van anar com una seda, que la producció d'aquests incendis i la seva extensió era un fenomen fatal que no es podia parar de cap manera, òbviament, la creació d'una Comissió sobraria. Cal preguntar-se també si hi ha algun indici de mal funcionament en general, sense assenyalar amb el dit, sense acusar una o altra part, sense aixecar excomunionis ara ja.

Nosaltres pensem que sí. I pensem que sí, no sobre la base d'un munt d'anècdotes que em resistiré ara a anar explicant, allargaria excessivament la meua intervenció, un munt d'anècdotes que es poden recollir per poc que algun dels senyors Diputats, estic segur que molts de vostès ho ha fet ja, hagi trepit-

ja alguna o totes les zones cremades. Jo em referiré principalment a qüestions fàcilment objectivables que estem tots d'acord que s'han fet així o que s'han escrit així, com per exemple la nota informativa que el 18 de juliol, i amb el títol de «Nota informativa de la Generalitat de Catalunya sobre incendis forestals», va treure, nosaltres suposem que el Consell Executiu, i per tant la nota informativa seria del Consell Executiu. Aquesta nota informativa és un element que a nosaltres ens ha preocupat profundament perquè en deduïm una manca de concepció global del que és la lluita contra l'incendi forestal, una manca de concepció global de la política que s'ha de dur per a aturar aquest fenomen dels incendis forestals, no només amb la seva extinció, sinó també, fonamentalment, amb la seva adequada prevenció. Jo vull repassar una mica aquesta nota per fer-los avinent, senyores i senyors Diputats, com hem trobat elements, punts de preocupació que ens faran inclinar favorablement a la creació d'aquesta Comissió.

Començant pel principi, la compra de material. Hi ha una llista de material que en absolut dubtem que sigui així, ha de ser així, però, de la qual, nosaltres en voldríem remarcar algunes dades. Per exemple, quan es parla d'incendis forestals, bé, se'ns pot informar que hi ha compra de material forestal, però sembla que és una mica fugir d'estudi parlar-nos de la compra i autorització de material estrictament ciutadà. Però n'hi ha més: quan es diu «adquirits» vol dir exactament en servei o hi havia vehicles d'aquests que en el moment dels incendis no eren en servei? Dades que hem pogut recollir nosaltres ens situen sobre 126 vehicles relacionats aquí, entre 40 i 45 que estaven en servei en el moment dels incendis. Entre 40 i 45. Una altra dada que es dedueix directament de la lectura d'aquesta llista és que només —i això també forma part de la política general que en podríem dir del Departament— un 40% d'aquests vehicles són vehicles d'intervenció directa en l'extinció d'incendis, essent els altres vehicles complementaris en molt diverses escales i aquest és un tant per cent, en principi, discutible. Hi ha una gran política de construcció local —això pot ser bo—, però ens preocupa saber per què no estan en política de lloguer i es desvien despeses cap a noves adquisicions de material, sobretot material rural, de l'equip d'extinció d'incendis. Hi ha unes compres d'helicòpters, eines de dubtosa eficàcia en la lluita contra l'incendi forestal, potser no tant en la vigilància, però en la lluita concreta de l'extinció són eines de dubtosa eficàcia.

Una altra argumentació, la que segueix: se'ns parla de setanta incendis en tres dies. El mateix Conseller de Governació, en la seva intervenció, m'ajudarà a argumentar en contra d'aquest punt. Parlar de setanta d'incendis en tres dies és, efectivament, parlar d'una xifra important d'incendis, però és incompleta aquesta referència aquí. És incompleta perquè, estadístiques en mà, any rera any, el comportament dels incendis és sempre el mateix quant a la seva distribució en el temps. En tres mesos i mig-quatre mesos a l'any es concentra la immensa, aclaparadora, majoria dels incendis, i dintre d'aquests tres mesos i mig o quatre el 25% dels incendis es produeixen en un lapse de temps no superior al quinze dies-tres setmanes, depenent dels fenòmens d'insolació, de les temperatures i de com hagi anat l'estació de pluges. És a dir, que el 25% dels incendis anyals es produeixen indefectiblement, any rera any, en un període de temps que va comprès entre finals de juny i mitjan

agost. I això ho sabem perquè són estadístiques de les quals, estic segur, el Consell Executiu en disposa tan bé o millor com en puguem disposar nosaltres. Per tant, no és una sorpresa aquesta campanya de Gaus que ens ha dibuixat l'Honorable Conseller dels incendis d'aquest any. No es pot argumentar com a factor sorpresa perquè no és tal factor sorpresa.

Més dades encara. L'any 1979 es varen produir el mes de juliol per sobre de mil incendis a Catalunya, la qual cosa representa una mitjana diària de trenta-tres incendis. Això vol dir que el mes de juliol del 79 es va, fins i tot, possiblement, en alguna època concreta d'aquest mes, sobrepassar aquesta xifra que se'ns presenta com a justificativa o excepcional.

Capítol d'ajudes. És bo agrair les ajudes, però cal, en tot cas, pensem nosaltres, agrair-les totes. Ens lamentem que s'hagin oblidat els ajuntaments i, especialment, la policia municipal. La policia municipal, dins de l'ajuntament, que, coneixedora del terreny, ha pogut conduir, acomboiar, fer de pràctic, bombers de fora, bombers forasters, forces de l'Exèrcit, etc. a aquells punts més idonis per a extingir l'incendi.

Sobre la tasca de coordinació. Aquest és, evidentment, un dels objectius prioritaris de la Comissió d'investigació que hem de fer. Però és cert que nosaltres hem detectat el que ens semblen falles i que volem comprovar després, en el decurs de la Comissió, en la tasca de coordinació. Per exemple, repartiment de l'arribada dels hidroavions a l'incendi de Jorba; amb una arribada unes hores abans, possiblement a la matinada de dimecres, s'hauria pogut aturar aquest incendi.

Descoordinació en el centre de Sabadell. Ràdio Igualada, en programa en directe, per tres vegades no va poder esbrinar, preguntant directament al centre de Sabadell, quants camions, quants vehicles tenien situats a l'incendi de Jorba, per exemple.

Centres de comandament. Eren els idonis? Estaven ben situats? Quin nivell d'eficàcia van assolir? Aquestes són dades que nosaltres volem esbrinar en aquesta Comissió.

Els danys que són, efectivament, molt importants, ens preocupen, i també intentarem que la Comissió se'n preocupi; el seguiment d'aquests danys i el seguiment de les primeres accions cara a la gent damnificada, que pensem que no han estat ni urgents ni adequades i, en algun cas, fins i tot, podrien haver estat inexistents.

Un altre capítol d'aquest full que no em puc resistir de comentar és que es pretén també tirar una cortina de fum sobre l'incendi dient que és típic de la Mediterrània. Els incendis poden succeir en qualsevol tipus de vegetació. La mediterrània és un tipus de vegetació més propensa a l'incendi; això és cert. Però la vegetació mediterrània no és de cent anys, ni de mil, ni de dos mil; és una vegetació de desenes de milers d'anys de vida i ens ha arribat fins avui. Això vol dir que aquest ritme d'incendis no és el típic de la mediterrània, i que no podem excusar-nos amb aquesta mena de fatalitat que «això és típic de la Mediterrània» i hem de patir-los. No, perquè si no avui no seríem a Catalunya, no tindríem aquesta vegetació; estaríem en una situació de desertització molt més avançada.

Sobre les recomanacions, és bo fer-les, però quan «fou mort el combregaren»; en tot cas, s'havien de fer abans, no ara. I no s'ha de recomanar als ajuntaments que campi qui pugui, que cadascú s'espavili pel seu cantó, com es diu aquí, sinó que s'ha de coordinar —una vegada més la paraula clau

d'aquesta situació— les tasques dels ajuntaments.

Sobre la repoblació —i amb això acabo aquesta referència a aquesta nota informativa— hi ha una frase que a nosaltres ens preocupa profundament.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, hauria d'acabar la seva intervenció, no solament la referència.

El Sr. MEDIR: Acabaré amb tota brevetat, senyor President. Diu textualment: «Els treballs propis de repoblació es realitzaran de manera que les zones que puguin regenerar-se de manera natural ho facin per si mateixes en un termini de dos anys.» És a dir, el Consell Executiu de la Generalitat dona ordres que els pins creixin exactament en dos anys. Aquest és el termini que els dona el nostre Consell Executiu. (*Rialles.*)

Nosaltres, doncs, i acabo ja de seguida, pensem que hi ha una manca de política forestal i una manca de política del Servei d'Incendis de cara als incendis forestals en el Consell Executiu de la nostra Generalitat, sobretot, manca que es fa palesa en el camp de la prevenció; tenim sospites que les campanyes no han anat bé; tenim sospites que els plans d'extinció no es fan, que les torres de guaita no són cobertes, que els cossos de vigilància no actuen amb prou diligència, o no n'hi ha prou de creats, tenim sospita que va faltar coordinació en el moment de l'extinció i tenim por del que pugui passar en l'atenció postincendi als damnificats.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari votarà favorablement la creació d'aquesta Comissió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Jordi Martínez.

El Sr. MARTÍNEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en aquest torn de posicionament, en nom del nostre Grup, voldria cenyir-me específicament al tema que ens ocupa, que és la proposta de creació d'una Comissió d'investigació d'aquest Parlament, que analitzi l'actuació dels poders públics competents en la matèria en els recents incendis forestals a Catalunya.

El nostre Grup parlamentari no creu en la necessitat de creació de la dita Comissió per dues raons fonamentals i, per tant, s'abstindrà en la votació corresponent.

La primera raó és que totes les informacions que tenim, tant les que va donar l'Honorable Conseller en la sessió corresponent de la Diputació Permanent com les que ha donat avui, exhaustivament, en aquest Ple de la Cambra, i les que ha recollit aquest Grup parlamentari i, en especial, el Diputat que els parla per una dèria que té ja des de fa anys en el tema de l'extinció d'incendis, sobre actuació d'aquest Servei d'Extinció d'Incendis i Salvaments de la Generalitat i de les altres forces i serveis actuant en els darrers incendis forestals —Exèrcit, Forces d'ordre públic, Protecció civil, hidroavions del Ministeri d'Agricultura, Bombers dels parcs municipals de Barcelona, Saragossa, Castelló i València i de molts voluntaris sota la direcció del dit Servei de la Generalitat— han estat, creiem i pensem, en tot moment correctes.

En segon lloc, perquè una nova Comissió d'investigació —i aquest és un tema que ja s'ha posat aquí, en aquesta Tribuna, fa molt poca estona—, una altra nova Comissió, amb l'experiència de les d'Ascó i la de l'assalt al Banc Central, on no parla-

ran, previsiblement, altres responsables i comandaments d'altres forces que han intervingut al marge de les pròpiament dites del Servei de Prevenció i Extinció d'Incendis de la Generalitat, creiem que no aportaran res de nou. Si del que es tracta és d'exercir el control parlamentari corresponent del Govern de la Generalitat, el Reglament d'aquesta Cambra preveu altres possibilitats com sessions informatives, preguntes i interpellacions que, segurament, traurien més fruit.

Jo voldria —i perdó, perquè en això dissenso d'alguns il·lustres Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula— insistir una mica en tots els focs i en tota l'explicació, encara que molt sintètica, que ens ha fet el senyor Conseller, perquè, d'acord amb aquestes explicacions, justificarem la nostra posició, que ja he anunciat al començament.

Entre moltes altres coses s'ha dit que els focs es concentren en uns mesos determinats. Bé, això és cert d'una manera una mica genèrica. Jo voldria recordar que l'any passat, si no m'és infidel la memòria, hi van haver focs molt importants durant el mes de desembre, cosa totalment no previsible; però de tota manera voldria llegir-los, encara que ràpidament, els focs que hi ha hagut des de la primera setmana de juny fins al moment actual, i fixin-se vostès quina progressió: un, la primera setmana de juny; deu, la segona; vint-i-quatre, la tercera; setanta, la quarta; setanta-quatre, els darrers dies de juny i primers dies de juliol; cent noranta-cinc, la segona setmana de juliol —precisament la que tractarem—; cent setze, la tercera, i cent set, la quarta. La progressió geomètrica, ascendent, i després el descens, és realment espectacular. Però voldria fixar-me específicament, com he dit abans, en aquests cent noranta-cinc incendis forestals ocorreguts en la setmana del 5 a l'11 de juliol i en les quals es cremaren, com ha dit el Conseller de Governació, unes 16 000 Ha, de les quals 10 000 eren d'arbrat. Potser seria bo de recordar també —i això és una referència que no he sentit en aquesta Tribuna— que aquesta setmana, la del 5 a l'11, va ser precisament la més dura climatològicament parlant quant a les altíssimes temperatures enregistrades a Catalunya. El fenomen d'inversió tèrmica ocorregut a l'atmosfera sobre l'àrea de Barcelona, amb corrents d'aire del Sàhara, varen fer que els termòmetres arribessin fins als 42°. La sequera que patim des de fa ja molts anys també va ser, conjuntament amb l'anterior, responsable de l'inici d'alguns d'aquests focs i/o de la rapidesa de propagació als altres focs, ja fossin accidentals o intencionats, i això s'hauria d'esbrinar també.

D'altra banda, i tenint en compte que durant tot l'any 1981 a Catalunya hi van haver mil nou-cents seixanta incendis forestals, els cent noranta-cinc de la setmana del 5 a l'11 de juliol representen el 10% dels incendis de tot l'any 1981. Els recordo que uns dels més importants de l'any 1981 no van ser precisament a l'època d'estiu, sinó que van ser en ple hivern.

Creiem que en aquestes condicions es pot parlar, com ha fet el Conseller, d'una situació excepcional. Però, d'altra banda, aquests cent noranta-cinc focs forestals no han estat només la tasca del Servei d'Extinció d'Incendis i Salvaments de la Generalitat. Jo excusaria aquí ara de repetir-los unes dades que l'Honorable Conseller de Governació ens ha donat aquí i que es referien al nombre de serveis que les diferents brigades del Servei d'Extinció d'Incendis de la Generalitat, de Barcelona, Girona, Tarragona i Lleida, varen dur a terme durant aquesta setmana del 5 a l'11. En total diré que van ser quatre-cents

vuitanta serveis, realitzats en set dies. Alguns d'aquests serveis i, evidentment, els que fan referència a aquests focs forestals més importants varen durar més d'un dia —el de Garraf, sis dies complets, i el de Sant Feliu de Codines i el de Sant Martí de Tous, quatre dies cada un d'ells. També podríem parlar, com ha fet el Conseller, del personal professional, operatiu, del Servei d'Extinció d'Incendis. Crec que les dades que ha donat són suficientment il·lustratives i estalviaré a les senyores i els senyors Diputats la repetició de totes aquestes dades.

És evident que amb el nombre de professionals que s'han esmentat, i encara que en alguns casos varen treballar dos i, fins i tot, els tres torns simultàniament, no podien resoldre aquests quatre-cents vuitanta serveis i, especialment, els grans incendis forestals ja mencionats. I per a aquests especialment va ser necessari demanar, en aquesta situació que qualificava abans d'excelsionat, l'ajut d'altres institucions i altres serveis, com ja s'ha dit; quedant molt clar, però, que la direcció tècnica dels treballs d'extinció corresponia sempre al Servei d'Extinció d'Incendis i Salvaments de Catalunya, a la seva pròpia organització i al seu comandament.

En aquestes condicions, les brigades del Servei de la Generalitat que van treballar, específicament la de Barcelona, van rebre ajuts importants, diria jo, tant de l'Exèrcit, com dels hidroavions del Ministeri d'Agricultura, com dels bombers dels ajuntaments de Barcelona, Saragossa, Castelló i València, com també dels ajuntaments, evidentment, i a través de les seves policies municipals i dels voluntaris reclutats per aquests mateixos ajuntaments, etc. Per cert, i em perdonaran aquesta petita digressió, que voldria contradir unes afirmacions fetes respecte a l'eficàcia d'aquests avions. Jo els voldria dir que d'aquests nou «Canaders», d'aquests nou hidroavions que en aquests moments té l'Estat espanyol dedicats a la lluita contra el foc, vuit, precisament, van estar a Catalunya i, que jo recordi, en els sis darrers anys no ha passat mai; per tant, és una dada bastant significativa de la importància que crec que tots els estaments hi van donar. I voldria contradir a algun senyor Diputat d'aquesta Cambra que va manifestar el dubte de si aquests avions servien o no. Jo li diria que des de la meua modesta experiència de sis anys de cap de serveis d'extinció d'un parc de voluntaris d'una població de la costa, amb més de seixanta incendis forestals a l'esquena, com, per exemple, el de Lloret, amb vint-i-un morts, i pràcticament 1 000 Ha de terreny, especialment pi i suro cremats, l'ajut que signifiquen els 6 000 litres d'aigua que es deixen anar cada vegada que es llença sobre l'incendi; és molt important per als equips de terra, però són aquests equips de terra, realment, els que apaguen el foc.

Podríem continuar amb el capítol d'ajudes que aquest Servei d'Extinció d'Incendis de la Generalitat va tenir. Jo, de tota manera, voldria que es fessin veritable compte de la importància d'aquestes ajudes. La brigada de Barcelona, que és la que va treballar més durament durant aquests incendis d'aquesta setmana del 5 a l'11, va realitzar un total de sortides impressionant. Només els en citaré una: la del dia 6 van ser noranta-vuit vehicles amb dos-cents setanta-quatre homes.

Per acabar, voldria parlar ara dels efectes dels focs. Dels cent noranta-cinc incendis de la setmana del 5 a l'11 de juliol, solament sis varen cremar superfícies superiors a 100 Ha, essent aquests evidentment els que van exigir els desplega-

ments més importants en homes i en material. Els altres 189 focs forestals varen cremar entre tots unes 500 Ha, cosa que equival a una mitjana de 2,6 Ha per foc. Voldria recordar aquí, a les senyores i als senyors Diputats, que la mitjana a Espanya va ser de 37,9 Ha per foc, el 1979, 36,8, el 1980, i 23,4, el 1981.

Per tot el que ha esmentat l'Honorable senyor Conseller, i per la informació que tenim, en aquests moments, el nostre Grup parlamentari i el Diputat que els parla, volem concloure la nostra exposició amb les precisions següents, més referides, concretament, als darrers incendis de la setmana del 5 a l'11 de juliol. Nosaltres, en la nostra opinió, creiem que els treballs de coordinació i planificació, iniciats el febrer de 1982 amb la Delegació del Govern a Catalunya, sí que varen ser importants, com creiem nosaltres que es va demostrar per la coordinació, que en alguns moments s'ha posat molt en dubte en aquesta tribuna. En segon lloc, que el punt de comandament local, i en el cas del foc del Garraf el que es va situar a l'Ajuntament de Begues, i aquí voldria dir una cosa, i és que precisament no es va triar l'Ajuntament de Begues perquè ja estigués previst en qualsevol pla, sinó que a la vista o veient exactament la dimensió de l'incendi i la seva localització, va ser quan es va triar aquell lloc, en aquell moment, quan ja hi havia l'incendi; no, com he entès, en altres moments. Aquest, precisament, va ser el lloc de comandament unificat de totes les forces que van intervenir en l'extinció: Exèrcit, hidroavions, Guàrdia Civil, etc., sempre sota la direcció dels tècnics del Servei d'Extinció d'Incendis de la Generalitat. S'ha dit també, en un altre cas, que l'alcalde de Begues va donar unes ordres directes a un vehicle del Servei d'Extinció d'Incendis de la Generalitat. Creiem que això no ha pogut ser així i, en tot cas, si va ser així, hauria de tenir sempre la conformitat d'aquest tècnic del Servei d'Extinció de la Generalitat.

I, tercer punt, que l'enllaç amb el Centre de comunicacions i control de Sabadell, que va ser el que va mobilitzar els efectius que demanava el tècnic que comandava les tasques d'extinció, va funcionar perfectament. I aquí he sentit coses que realment m'han sorprès, com que havia estat impossible per al Servei de Bombers de Barcelona que poguessin connectar amb el parc central, el Control central de Sabadell. En dubto moltíssim. El foc, en tot cas, era a Begues, les línies telefòniques es van cremar allà, no a Sabadell.

Així, quan ja no hi havia reserves a Catalunya, aquest control central de Sabadell, com ha explicat molt bé el senyor Conseller, demanava ajut als serveis de fora de Catalunya, a través dels organismes de qui depenien, com també ha explicat molt bé.

En quart lloc, creiem que l'efectivitat obtinguda ha quedat demostrada amb les xifres que s'han donat respecte a hectàrees cremades i nombre de focs.

És per totes aquestes raons esmentades que el nostre Grup creu que no és necessària la creació d'una comissió d'investigació d'aquest Parlament i, per tant, s'abstindrà en la votació, com hem dit al començament.

Voldria, per això, abans d'acabar, lamentar la mort en acte de servei, a l'incendi del Garraf, del subtenent de l'exèrcit, i agrair també a totes les forces i serveis actuant, bombers de la Generalitat, Exèrcit, Forces d'ordre públic, Protecció civil, Bombers dels parcs municipals de Barcelona, Saragossa, Cas-

telló i València, hidroavions i personal d'ICONA, a tots els ajuntaments, tant a ells com a les seves policies municipals, i a tants i tants voluntaris que espontàniament van oferir el seu ajut, tot l'esforç i dedicació per a intentar preservar, tant com fos possible, el patrimoni forestal del nostre país.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores Diputades, senyors Diputats, anem a passar a votació la proposta. Però abans voldria indicar-los que, vist que a la proposta no s'indicava quina havia d'ésser la composició de la Comissió, s'ha reunit aquesta mateixa tarda la Junta de Portaveus i ha acordat proposar al Ple que la Comissió estigui constituïda per cinc membres, és a dir, un representant de cada un dels Grups parlamentaris.

De manera que anem a passar a votació, doncs, la proposta de creació d'una Comissió d'investigació sobre els recents incendis forestals a Catalunya i l'actuació dels poders públics competents en la matèria, Comissió constituïda per cinc membres, representant els diversos Grups parlamentaris.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La proposta ha estat aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

Demano als senyors Portaveus dels Grups parlamentaris que facin conèixer al més ràpidament a la Mesa el seu delegat en aquesta Comissió d'Investigació.

Proposició no de Llei sobre diverses zones de Catalunya que han estat afectades per incendis forestals

Passem ara al segon punt de l'ordre del dia: Proposició no de Llei sobre diverses zones de Catalunya que han estat afectades per incendis forestals, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Com les senyores Diputades i els senyors Diputats ja saben a través del *Butlletí Oficial del Parlament*, la Mesa l'ha eximida dels terminis reglamentaris, en la mesura que afectava el debat d'aquesta Proposició no de Llei, de manera que la Proposició, doncs, pot ser discutida avui.

En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat té la paraula, per a defensar aquesta Proposició, el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Sí, des de l'escó, senyor President. Aquesta Proposició no de Llei intenta recollir un conjunt d'acords que han anat prenent la gran majoria d'ajuntaments afectats per aquests incendis, en la proposta de declaració de zona catastròfica per a la compensació material d'aquells incendis. El sentit de la Proposició no de Llei era impulsar el Consell Executiu perquè assumís tots aquests acords, els vehiculés i els impulsés fins a arribar a bon termini. Se'ns ha comunicat que el Consell Executiu va prendre també l'acord d'iniciar els tràmits, el procediment, per a aquesta declaració; se'ns ha mostrat la sollicitud concreta, una carta al President del Govern de l'Estat espanyol en aquesta direcció, per la qual cosa, recuperant totes aquestes argumentacions sobre els ajuntaments en la interpellació que el nostre Grup té en aquest mateix Ple, nosaltres retirem aquesta Proposició no de Llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre els incendis forestals

Passem, doncs, al tercer punt de l'ordre del dia: Interpellació al Consell Executiu sobre els incendis forestals, que formularà el Diputat senyor Albert Alay, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. També, en aquest cas, han estat escurçats els terminis reglamentaris, de manera que la interpellació pot ser substanciada en aquesta sessió.

Té la paraula el Diputat interpellant, senyor Albert Alay.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en fi, ara sí, entrarem en una interpellació, la primera d'avui. Aquesta interpellació sobre els incendis forestals que es van iniciar els dies 5 i 6 d'aquest mes, en realitat està adreçada al Govern de la Generalitat, i no solament a la Conselleria de Governació, de la qual depèn el Servei d'Extinció d'Incendis, perquè és una temàtica que afecta també altres Departaments, com poden ser la Conselleria d'Agricultura, que ja s'ha indicat, i també la de Treball. Afecta en general el Govern, i afecta també òrgans de l'Administració de l'Estat, que tenen el comandament de serveis que intervenen normalment en les tasques d'extinció. Per això és difícil parlar-ne si no es té en compte la seva globalitat.

El punt a) de la nostra interpellació fa referència a la investigació per a descobrir els possibles autors dels incendis, si n'hi ha hagut d'intencionats. S'ha parlat de cotxes sospitosos, s'ha parlat d'encaputxats. Nosaltres creiem que és difícil, és subjectivar massa la qüestió, parlar de cotxes sospitosos... Creiem també que parlar d'encaputxats és quelcom una mica estrany, ja que, per a cremar boscos, no cal fer tantes coses ni amagar la cara. S'ha parlat de possibles interessos urbanístics i de possibles relacions de causa-efecte per la declaració com a parc natural del massís del Garraf. Però el que a nosaltres ens preocupa d'una manera molt especial és que poden haver format part d'un pla general per a sabotejar l'eficàcia dels mateixos Serveis d'Incendis. Cal recordar que, poques hores abans d'iniciar-se aquells focs, el Govern de la Generalitat havia fet, amb certa ostentació, alguns actes de la campanya forestal «Estiu 82». Sembla difícil poder acceptar que, precisament a les poques hores d'aquestes celebracions, comencessin els focs i a tants indrets diferents. No ens hauria estranyat que se n'haguessin produït molts més en conjunt, però amb un cert distanciament en el temps. És a dir, si s'haguessin començat a produir uns dies abans. És bastant difícil d'acceptar l'explicació que donava el senyor Gallo, Director General de Protecció Civil de l'Estat, segons el qual els boscos catalans eren una autèntica teia perquè feia sis o set setmanes que no pluvia. Bé, nosaltres pensem que, efectivament, la secada afavoreix els incendis i molt principalment la velocitat de la seva expansió, però hi ha quelcom que no lliga massa: el dia 5 de juliol feia sis setmanes que no pluvia, i el dia 4, un dia abans, feia sis setmanes menys un dia. No crec que la diferència de sequedat dels boscos fos tan radicalment diferent entre 42 dies o 41. A part d'això, el dia 4 era diumenge, molt més fàcil que es produïssin imprudències i, en canvi, els dies 5 i 6 eren dilluns i dimarts, respectivament. No sembla haver-hi una relació massa directa entre les possibles imprudències i els focs, en aquest cas.

Sé que és difícil de trobar els culpables perquè hi ha moltes

maneres de fer cremar els boscos quan és aquest l'objectiu. I naturalment que el fet de trobar-los o no no depèn del Govern de la Generalitat, atès que no disposa d'un cos policial d'investigació. La distribució dels focus dels incendis en una àrea al voltant de Barcelona és simptomàtica, ja que és on podia haver-hi més manifestacions de pànic per causa de la densitat de població, i més reaccions en contra d'una possible responsabilitat del Govern de la Generalitat, en no tenir prou capacitat ni mitjans per a reaccionar.

El cost dels incendis. És de lamentar que un subninent de l'exèrcit perdés la vida complint amb el seu deure en les tasques d'extinció. A part d'això i del cost de l'extinció, hi ha els danys produïts i els costos per a reparar-los. S'ha parlat que la repoblació costarà al voltant de les 60 000 pessetes per hectàrea repoblada, cosa que suposarà una inversió global d'uns 900 o 1 000 milions de pessetes. Potser invertint d'una vegada aquesta quantitat en material i estructura es podrien evitar els focs als boscos. Però en aquest cost, que és de reparació dels danys, hi hem d'afegir el que hem perdut, ja que no és cap absurd afirmar que es pugui haver cremat una mitjana de 30 o 40 tones de fusta per hectàrea, que equivaldria a la combustió de dos petroliers de 100 000 tones.

Tot això fa que calgui cercar mesures perquè aquestes coses no es puguin repetir, en primer lloc, pel cost social que pot representar, per les vides que es posen en perill i pels danys que es poden causar a poblacions, pel valor del que crema, pels danys ambientals que causen en fer possible l'erosió i la desertització, per les complicades implicacions urbanístiques que hi poden haver, pel cost que suposa restituir-ho a la situació inicial.

Com es poden evitar les repeticions d'aquests fets? En primer lloc, s'ha de poder procedir a la correcta coordinació de tots els serveis que hi han d'intervenir, com són la Guàrdia Civil i l'Exèrcit, que per la naturalesa d'aquests, evidentment, és impensable de poder-ne aconseguir el comandament directe per part de la Generalitat. Però hi ha els serveis de Protecció Civil, que depenen dels governadors, i els organitzen a nivell local els ajuntaments. La cosa és clara: els Governos civils tenen la protecció civil i nosaltres no tenim res, o poca cosa tenim, perquè tot es fa a través d'aquells. Però tampoc nosaltres no tenim autoritat per a poder actuar sobre els governadors, ja que l'Estatut no ho permet. L'únic camí és que els serveis de Protecció Civil no depenguin dels governadors civils i siguin transferits a la Generalitat.

Per això, nosaltres ja vàrem presentar una Proposició no de Llei al Parlament per reclamar-los, i que va ser aprovada per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, el març del 81. Avui tornem a reblar el clau sobre això perquè si no és la Generalitat qui coordina tots aquests serveis, em fa la impressió que estem apanyats.

Nosaltres creiem que no hi ha una altra possibilitat, si es volen controlar els incendis, que actuar amb prou rapidesa. En primer lloc, s'han de detectar i localitzar en el moment en què es produeixen, i per això nosaltres creiem que, en la província de Barcelona, no són suficients una vintena de torres de vigilància. N'hi hauria d'haver bastants més i en funcionament permanent, no de sis hores o vuit hores cada dia.

En segon lloc, s'hi ha d'arribar amb la urgència que s'exigeix, cosa que vol dir que hi ha d'haver prou parcs mòbils i

prou pròxims, prou ben equipats amb vehicles, però també cal que hi hagi carreteres d'accés, que no són encara a tots els boscos, i que si hi fossin no sempre podrien arribar a llocs evidentment poc accessibles. Per tant, seria convenient de poder disposar d'helicòpters suficients per a poder transportar les primeres brigades contra incendis als llocs de més difícil accés. S'haurien de fer els trencafocs necessaris a tot el territori perquè restessin localitzats els incendis, i convindria poder netejar els boscos, i convindria poder disposar de prou avions-cisterna per a actuar amb immediatesa.

Això de la neteja de boscos, de què moltes vegades, quan en parla el senyor Rigol, no se li fa prou cas o no s'hi dóna prou importància, s'hauria de fer ja ara i no esperar més, al cap i a la fi ajuda a paliar el problema de l'atur. S'hauria de fer perquè cal tenir present que abans els boscos no es cremaven amb la facilitat d'avui, i una de les diferències que hi ha entre l'avui i l'ahir és que abans hi havia les colles de carbonaires per tal de fer allò que en deien —impròpiament, moltes vegades— carbó d'alzina. Es netejaven els boscos privats i comunals per a obtenir carbó. Avui el sotabosc és veritablement selvàtic, i si no es pot fer carbó vegetal, cal poder-los netejar.

Sobre el repoblament de les zones afectades. Ja he assenyalat el cost en diners per hectàrea. Naturalment s'ha de fer, però voldríem que es fes bé i d'acord amb les modernes tècniques de silvicultura que aconsellen d'intercalar zones de coníferes amb espècies de caducifolis, que a més d'ésser menys combustibles en no ser resinosos, ajuden molt remarcablement a la formació o regeneració del sòl amb un bon mantell vegetal. Tot això ho ha de decidir, naturalment, la Conselleria d'Agricultura, que disposa dels serveis tècnics necessaris per a poder decidir el que és millor.

Resumint, la problemàtica d'incendis forestals ens preocupa, però ens preocupen moltes més coses. Ens preocupa que Catalunya estigui desprotegida davant de calamitats públiques en general. Això comporta que necessitem els Serveis de Protecció Civil en tota la seva amplitud, i això obliga que el Govern de la Generalitat exerceixi l'acció política que calgui a Madrid perquè ens siguin transferits. Volem que la responsabilitat de la nostra seguretat sigui nostra i no de fora. Per a nosaltres, la seguretat de la nostra població és totalment indelegable, si es vol que el que tenim sigui autogovern.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria dir, només començar, o en tot cas voldria precisar només començar, una afirmació que ha fet el Diputat interpellant que em sembla que no és correcta, quan ha dit «els governadors civils ho tenen tot, la Generalitat no té res». Això, si ho he entès bé —si ho entès malament m'excuso— voldria dir que el que sí que seria correcte és —i jo ho he dit en altres ocasions— que els governadors tenen la competència en matèria de protecció civil però no tenen mitjans. Nosaltres tenim els mitjans però no tenim la competència. Aquesta sí que és una contradicció que hem d'intentar superar i que hem de fer possible que no es produeixi. En aquesta línia treballem, ho sap el senyor Diputat que m'ha interpellat, i si de nosaltres depengués estaria ja resolta, esperem estar ara en el bon camí per a poder aconseguir-ho amb

més facilitat.

També he de dir que aquest fet —i voldria dir-ho amb tot èmfasi—, aquest fet, el fet que el governador civil tingui la competència en matèria de protecció civil i nosaltres tinguem mitjans, no tots els que hauriem de menester segurament, però Déu n'hi do, i en tot cas no tinguem la competència no ha estat cap obstacle perquè en el transcurs dels incendis forestals als quals fa referència el Diputat interpellant s'hagi produït cap problema que hagi impedit l'eficàcia que era possible aconseguir en aquelles circumstàncies en els treballs d'extinció. Amb tota naturalitat les Forces armades, els avions d'ICONA, en aquest cas del Ministeri d'Agricultura, pilotats per pilots militars, totes les altres forces en general, i no les anomenaré una per una, s'han posat a disposició del cap que dirigia els incendis, de tal manera que —malgrat tot allò que es diu sempre que directament comandats pels seus caps naturals— de fet, a la pràctica, han estat comandats pel cap d'extinció d'incendis que dirigia cada un dels incendis i que estava situat —com hem explicat abans— en el comandament a nivell local. Això, de tota manera, no satisfà la nostra reivindicació ni la reivindicació d'aquesta Cambra, que ja va ésser expressada, com s'ha acordat, fa mesos i que acaba també ara d'explicar el Diputat que m'ha fet la Interpellació.

Concretament la Interpellació ens pregunta quins són els propòsits del Consell Executiu en relació amb la prevenció d'incendis forestals i en particular sobre els punts següents:

Sobre el primer punt, «per tant, quins són els propòsits quant a la investigació per a descobrir els possibles autors dels incendis, si és que tots o algun d'ells han estat intencionats».

Jo diria, en primer lloc, que és molt difícil, tècnicament és molt difícil, per mitjans que es tinguessin —ho repeteixo, és molt difícil—, poder esbrinar amb exactitud les causes que poden haver provocat els incendis forestals. A vegades hi ha indicis però mai, o en molt poques ocasions, no es poden establir amb exactitud quines han estat les causes que els han provocat. Després hi faré una breu repassada quan torni sobre aquest tema. En tot cas he de dir que no ens consta, no tenim en aquest moment cap indicatiu que ens permeti ni remotament utilitzar la hipòtesi que els incendis als quals estem fent referència haguessin estat provocats intencionadament. Jo no puc ni afirmar ni negar que no ho haguessin estat, dic simplement que no tenim cap indicatiu que ens permeti abonar aquesta hipòtesi.

Com ho fem, en tot cas, per a investigar en aquest sentit? Els mateixos bombers tenen un servei, el mateix Servei d'Extinció d'Incendis i Salvament té un grup de gent que treballen durant i després de l'incendi, fan una labor d'enquesta i d'investigació per a poder arribar a determinar les causes quan és possible. No he de negar que aquesta tasca és difícil i que a vegades no dóna resultats, ja ho he dit al començament, perquè és difícil intrínsecament. Però en aquests casos que estem comentant dels incendis del dia 5 al dia 11 no ha estat possible —així com en d'altres ocasions hem arribat a tenir indicis, encara que no ens han permès de poder establir hipòtesis vàlides— establir que hi podia haver hagut intenció, en aquest cas la veritat, sincerament, és que no es pot afirmar res en aquest sentit. La Guàrdia Civil pel seu cantó també fa un servei d'aquest tipus, i he de dir que ens coordinem perfectament i que tampoc a partir de la Guàrdia Civil no ha estat possible establir

cap hipòtesi basada en indicis que els focs haguessin estat provocats intencionadament.

Semblen fortuïts o accidentals, o, en tot cas, si em permeten —que potser seria l'expressió més correcta—, provocats no intencionadament, perquè els focs es provoquen de dues maneres: amb intenció o sense, per manca de cura, perquè no es té la sensibilitat suficient per a actuar en el bosc d'una forma correcta. Semblen tots els que hem tingut fortuïts o accidentals, ho repeteixo, en tot cas provocats però no intencionadament. Per exemple, l'incendi que es va produir a Montcada va originar-se prop d'allò que potser podríem traduir en català un «berenador», en castellà s'acostuma a dir un «merendero», però tampoc no hi ha cap indicatiu que hagués estat provocat allí, no hem trobat cap indicatiu que ens ho pugui demostrar. És probable que un descuit hagués originat això. L'incendi del Garraf es va originar a Begues, com ja he dit, prop d'una caseta de la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya, però no podem afirmar que hi hagi hagut cap descuit de la gent que regentava aquesta caseta que hagués pogut provocar l'incendi. En canvi, podem explicar —i aquesta és una causa demostrada— que l'incendi de Jorba es va produir perquè una màquina segadora va xocar contra una línia elèctrica d'alta tensió, segurament més fluixa del compte a causa de la temperatura, o potser perquè no hi havia hagut prou cura en el manteniment d'aquesta línia elèctrica, i automàticament la descàrrega que es va produir va encendre l'incendi.

Hem detectat en l'incendi de Puig-reig, per exemple, l'existència d'aïllants d'aquells que es col·loquen en els pals que suporten els fils d'electricitat d'alta tensió, que són de vidre i que són molt gruixuts, i, per tant, hem comptat que amb el sol poden provocar un incendi, però tampoc no podem dir amb certesa que la causa hagi estat aquesta. En tot cas hi ha un indicatiu que en altres casos no ens ha estat possible de detectar.

A Sant Julià de Cerdanyola hem detectat que l'incendi que es va produir va ser a causa d'un llamp, va ser una tempesta seca, el llamp va encendre el bosc, com —no és ara el cas dels incendis que estem tractant— fou també una tempesta seca el que va encendre un incendi d'enormes proporcions que vam tenir fa dos anys, concretament a Gerri de la Sal.

La majoria d'incendis que s'han produït han afectat llocs freqüentats per excursionistes de caps de setmana, i s'ha pogut comprovar que en aquests llocs hi havia deixalles i que entre aquestes deixalles hi havia hagut ampolles, hi havia hagut ampolles de plàstic i de vidre, hi havia hagut envasos metàl·lics, que poden haver provocat també l'inici de l'incendi o, en tot cas, la seva propagació. En algunes ocasions, no en aquest cas, no sé encara el resultat. Darrerament hi ha hagut, com vostès saben, quatre detinguts a la província de Barcelona i dos a la província de Tarragona com a presumptes piròmans, que en tot cas no estaven relacionats directament amb els incendis que estem comentant. En alguns casos, en altres ocasions, sí que hi ha hagut constància que piròmans havien actuat en l'incendi, i en tots els casos que jo recordi menys en un els piròmans han resultat ser desequilibrats mentals; la nostra societat, per desgràcia, genera gent que provoca incendis d'aquest tipus per desequilibris. El cas restant és el cas d'una persona que cremava intencionadament el bosc per després poder comprar la fusta a preu més baix. Aquest va ser, naturalment, lliurat a les autoritats i, suposo —no suposo, segur—, jutjat i

penat adequadament.

Per exemple, el cas de l'incendi de Sant Feliu de Codines va ser provocat per uns excursionistes d'una forma totalment involuntària, però provocat per uns excursionistes. Aquest és un cas massa freqüent, per desgràcia. Podem recordar també un incendi molt gran que hi va haver, em sembla que fa dos anys, a la zona de Rajadell, prop de Manresa, del qual en aquesta Cambra hem parlat en algunes ocasions, incendi de grans dimensions que es va originar quan uns excursionistes estaven fent foc dintre d'una ermita abandonada per poder fer el seu dinar; van posar un tauló de construcció, un tros de tauló de construcció que hi havia allí prop al foc per intentar que el foc s'avivés; el tauló no cremava, evidentment, feia molt fum; aleshores van llançar el tauló fora, feia vent, aquell tauló va originar l'incendi; van poder ser detinguts els responsables i es va poder aclarir exactament la causa.

La nostra actuació va orientada a denunciar, sempre que hi hagi evidència i en tot cas proves suficients, els presumptes autors perquè els sigui aplicada la llei, perquè la justícia apliqui la llei de la forma com està prevista.

Pel que fa referència a la segona part de la pregunta, o a la segona pregunta de la interpellació. És: «quins són els propòsits del Consell Executiu en relació amb l'organització d'un servei realment eficaç de detecció i extinció d'incendis forestals». Nosaltres sabem que totes les coses humanes són perfectibles, i, per tant, el nostre servei també és perfectible i segurament pot ser més eficaç del que és actualment. Però del grau d'eficàcia que demostra tenir, nosaltres —ho he de dir sincerament—, n'estem satisfets, el volem millorar, volem arribar a nivells més elevats, però en tot cas no ens queixem d'aquest grau d'eficàcia.

Tenim dades que ens demostren que anem pel bon camí, probablement encara no hem arribat al punt òptim, segur que no hi hem arribat, però aquest apropament, aquesta línia orientada cap a una major eficàcia que es va aconseguint progressivament es demostra pel descens en el nombre d'incendis que afecten una superfície superior a una hectàrea i la disminució també de la mitjana d'hectàrees cremades, fent abstracció, evidentment, dels sinistres que hem assenyalat de característiques excepcionals, en l'extinció dels quals els puc assegurar per l'experiència que hi tinc que l'organització més sofisticada hauria estat desbordada de la mateixa manera que van estar desbordats els serveis que van intervenir en aquell moment.

No cal dir que els condicionants que intervenen en el foc de bosc són nombrosos. Es pot parlar de circumstàncies socials específiques, de polítiques forestals, etc., però en qualsevol cas hi ha un factor determinant de formulació encara no prou desenvolupada, que és la meteorologia. No és cap excusa, és un fet important que incideix en tot aquest problema.

El perill d'inici d'incendi, o bé de propagació d'aquest incendi varia —i això és demostrat— amb la temperatura i amb la sequedat de l'ambient, però també amb el grau d'humitat de la terra o, amb el que és igual, amb el nivell de les capes freàtiques, i val la pena de recordar que portem cinc anys de cicle sec en els quals a Catalunya, a Espanya, a França, a Itàlia, el problema d'incendis forestals s'ha incrementat notablement. I, malgrat el que acabem de dir, cal assenyalar que, mentre entre 1979 i 1981 l'increment a l'Estat espanyol del nombre de focs és del 50%, a Catalunya es produeix una reducció del

nombre de focs registrats pels serveis forestals, del 20%. Crec que és una dada prou il·lustrativa. En tot cas, he de dir, ja ho he dit abans, que una part important del Servei d'Extinció d'Incendis i Salvaments de Catalunya prové del Servei de Prevenció i Extinció d'Incendis de la Diputació de Barcelona, i ja he dit abans que ha estat estacionari durant una pila d'anys, que malgrat l'increment del risc no ha millorat la seva eficàcia, i que ara nosaltres l'hem rebut en aquestes condicions.

En qualsevol cas, sabem ja que és un Servei saturat de feina, que requereix modernització, que fins ara la Diputació no l'ha poguda fer, i que aquesta és una tasca de la Generalitat que, objectivament, es podrà iniciar a partir de l'exercici de 1983, si podem disposar dels pressupostos que estem planejant de presentar, conjuntament amb les altres Conselleries, a l'aprovació d'aquesta Cambra.

Les brigades de Girona, Lleida i Tarragona, que eren pràcticament inexistents fa dos anys, s'estan potenciant clarament cada any. En aquest moment són oberts concursos d'entrada de nous bombers —ja hi he fet referència— que permetran un increment considerable del Servei i de la seva eficàcia. Avui mateix s'han incorporat, en el transcurs d'avui, vint-i-tres vehicles lleugers per a transport de bombers tot terreny, per a anar completant, no perquè s'hagin produït aquests incendis darrerament, perquè això ja era una cosa que era programada en la línia de millorar l'organització i l'eficàcia del Servei.

Bé, què és allò que pensa fer la Generalitat, en matèria de prevenció dels incendis? Quins són els propòsits del Consell Executiu en relació amb la prevenció dels incendis forestals? Encara que la majoria de les coses que diré ara ja es fan, probablement algunes d'elles no es fan amb la intensitat que tots plegats desitjaríem, però és en aquesta línia que la Generalitat orienta la prevenció dels incendis, tot i que no ha arribat encara —com he dit abans— a solucions òptimes.

Bé, és ben clar que la prevenció d'incendis forestals té com a base, i si escau, reforçar una sèrie d'accions que podríem agrupar de la manera següent. Primer, mesures encaminades a impedir que el foc es produeixi. Això, amb acció de vigilància permanent i exhaustiva sobre les causes principals de producció dels incendis forestals. Cal, i es fa, però s'ha de fer amb més intensitat, control de les zones arbrades visitades amb més intensitat. Incrementar l'actual dotació de brigades mòbils que es desplacin per les respectives àrees i que utilitzin de forma generalitzada l'avís personal.

Control d'activitats que generin perill d'incendis. Per exemple, abocaments d'escombraries. Hi ha hagut incendis importants en altres ocasions que han estat provocats per abocadors d'escombraries no controlats. Línies elèctriques: control sobre línies elèctriques de dubtosa estabilitat i aïllades defectuosament de l'arbram; és una tasca important a fer, és molt probable que alguns incendis de causes desconegudes hagin estat produïts justament a causa de la dubtosa estabilitat i dubtós aïllament d'algunes línies elèctriques en relació amb l'arbram. Control més exhaustiu sobre tasques agrícoles de cremada de rostolls i anàlogues. També en aquest capítol s'han produït incendis, no aquests darrers, però en altres ocasions, i també construcció clandestina d'habitacles en zones de bosc.

Campanyes de conscienciació de la població a tots els nivells. Encara que això sembli accessori és important. Els nostres boscos cremaran menys si hi ha una consciència social

clara i s'actua cada vegada amb més cura quan es té contacte amb la natura; per tant, jo crec que aquestes campanyes són bàsiques, i és bàsic començar des de l'educació escolar a inculcar als ciutadans de Catalunya que avui són en edat escolar aquest sentiment de consciència col·lectiva.

Incrementar —pot semblar també superflu, jo crec que no ho és— els indicadors i senyals de perill d'incendis en les zones sotmeses a major pressió demogràfica. I també és important —en aquesta línia s'està treballant— preparar campanyes d'estímul per als municipis en els quals els índexs de sinistre es mantinguin baixos perquè continuïn mantenint la cura i l'interès per a preservar els seus boscos, tenint en compte coeficients de boscositat i de clima.

En segon lloc, s'han de preveure —i es realitzen, i es potenciaran, perquè cal fer-ho— mesures per a aconseguir una ràpida detecció del foc. Això vol dir que cal augmentar el nombre de vigilants en punts fixos situats en cotes dominants. Estem absolutament d'acord amb el Diputat interpellant en aquest sentit, però voldria dir-li que la presència d'aquests vigilants, per tots els estudis que portem realitzats, és suficient durant vuit hores. Les estadístiques mostren els horaris en els quals es produeixen els incendis en el bosc, i aquests horaris es concentren en el moment de la màxima plenitud del sol. De totes maneres, no crec que de nit sigui necessari, però si arribéssim a la conclusió que ho és tampoc no tindriem inconvenient a estendre aquesta vigilància durant altres hores. Potenciar el nombre de vigilants, doncs, utilitzar mitjans aeris de vigilància durant els dies i èpoques més perilloses —això ja ho estem fent—; no disposem encara, per qüestions de termini de subministrament, dels dos helicòpters que han estat adquirits a partir de les consignacions del Primer Pla d'Obres Públiques de la Generalitat, però comptem amb un helicòpter, i en segons quines hores del dia, amb dos helicòpters contractats que comencen a fer aquesta tasca, i que fan una altra tasca que a algun Diputat li ha semblat que no era possible de dur a terme, però que ho és, i és eficaç, que l'hem començat a utilitzar, que dona bons resultats, que és el transport de bombers per a situar-los en zones de molt difícil accés. Hem tingut incendis aquests darrers dies que no s'haurien pogut extingir si no hagués estat per aquesta causa, és a dir, comencem a tenir una certa experiència a transportar petits grups de bombers en helicòpter a zones de molt difícil accés.

I, evidentment, una altra cosa sobre la qual s'ha d'incidir per tal de poder detectar amb rapidesa els incendis, i millorar-ho, és la xarxa de comunicació que enllaci amb la població rural més propera a la zona afectada. D'aquest tema hem parlat a bastament.

Hi ha també mesures que s'han de prendre en l'àrea de prevenció, encaminades —algunes s'estan prenent ja, d'altres s'han pres i s'ha intentat de dur-les a terme sempre, i d'altres s'hauran de prendre de nou— a impedir la propagació del foc un cop produït. En primer lloc, facilitar, mitjançant la construcció de vies forestals, el ràpid accés d'equips d'extinció. Les consignacions —que hi són— insuficients, evidentment, en els pressupostos de la Generalitat, per a aquest aspecte, s'esgoten cada any i s'utilitzen. Fa falta, no obstant això, molta més atenció a aquest tema.

Disminuir la càrrega de combustible en el bosc, fent dues coses: retirant les restes d'aprofitaments forestals —cosa que

no es fa—; els propietaris forestals, quan tallen els boscos, pelen els troncs dels arbres massa sovint en el mateix bosc; massa sovint s'emporten el tronc i les deixalles, les restes dels aprofitaments queden en el mateix bosc, constituint un element més que pot provocar l'incendi, i, per tant, una major càrrega de combustible, i també netejant els matolls de les àrees més exposades. I, finalment, i és molt important —també ha fet referència a això, el senyor Diputat—, tenir en compte, en la repoblació, una política de separació de masses forestals, sobretot tenint en compte, també, que això no incrementi el perill d'erosió del sòl, combinant faixes d'arbrat no pirofític entre les masses més freqüents, en el nostre país, de bosc pirofític. També hi ha la possibilitat de la construcció de tallafocs, sempre que, tal i com hem dit, siguin previstos de tal manera que no s'incideixi greument en l'afavoriment de l'erosió.

El senyor Diputat ens pregunta també quins són els propòsits del Consell Executiu quant al repoblament de les zones afectades. Bé, tots els terrenys forestals afectats per un incendi han de mantenir el seu destí com a tals, i, en conseqüència, han de ser dedicats, sense excepció, a la reconstrucció de la riquesa forestal afectada. M'interessa molt fer aquesta afirmació i fer-la amb rotunditat.

La implantació de la nova vegetació s'haurà d'establir d'acord amb l'objectiu de la seva permanència en el temps, i, en conseqüència, les espècies per a la repoblació s'hauran d'elegir amb criteris no exclusivament econòmics, establint zones d'esmortiment d'un nou sinistre amb espècies no pirofítiques, tal com deia abans, malgrat que la seva rendibilitat econòmica sigui mínima. Així mateix, s'establiran clars en zones amb menys pendent per a dedicar-les a activitats tals com la pastura o en les que es puguin establir equips de vigilància i permetin l'estacionament de visitants.

Per a la repoblació de la muntanya d'utilitat pública sinistrada, l'actuació de la Generalitat és directa, amb càrrec als pressupostos ordinaris, o, si cal, a pressupostos extraordinaris.

En muntanyes particulars s'ha de declarar la repoblació obligatòria, facilitant al màxim ajudes tècniques i econòmiques contemplades en la Llei de Foment de la Producció Forestal. En qualsevol cas, els treballs de repoblació s'hauran d'iniciar transcorregut un temps, almenys un any des de l'incendi, ja que en aquest interval es poden veure les possibilitats de recuperació natural, en part, de les masses afectades. No que els pins creixin en dos anys, com es deia, sinó que el sotabosc es pugui recuperar per a facilitar la repoblació amb més interès i amb més possibilitats.

I, finalment, a la pregunta que ens diu quins són els propòsits del Consell Executiu per a evitar la interferència d'interessos urbanístics en els plans de repoblació, en part ja ho he dit fa un moment, però també, amb tota solemnitat, vull afirmar que no hi podrà haver cap mena d'interferència entre les tasques de repoblació forestal i els interessos urbanístics, atès que el Consell Executiu de la Generalitat no aprovarà cap pla general d'urbanisme que suposi la qualificació d'urbanitzable d'una zona forestal cremada, i no s'admetran canvis de qualificació en aquest sentit en els plans parcials que es puguin proposar.

Res més, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Diputat interpellant té la pa-

raula per al torn de rèplica.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria dir en primer lloc que jo no he dubtat en cap moment que els Serveis de l'Estat, tant de les Forces Armades com de la Protecció Civil, han col·laborat eficaçment en les tasques d'extinció d'aquests incendis. El que em temo és que han col·laborat tard. Han començat a col·laborar tard. Si les nostres competències en matèria de protecció civil haguessin estat nostres —que no ho són— segurament el Consell Executiu hauria pogut actuar abans amb molts més mitjans. Igualment amb l'Exèrcit. Si no ho recordo malament, van passar alguns dies abans l'Exèrcit no hi va col·laborar, o, en tot cas, si no van ser molts dies, va ser ja quan la situació era autènticament dramàtica i no se sabia per on s'anava.

No dubto que han intentat de coordinar perfectament tots els Serveis, però del que sí que dubto és que l'eficàcia hagi estat l'adequada, i, en fi, el que ha succeït n'és una demostració, i en això sí que nosaltres, en el moment de presentar la moció corresponent, incidirem d'una manera molt especial.

Sobre el fet de si els incendis eren provocats o no, és difícil, i jo mateix he dit que ho era, més encara atès que no disposàvem d'un cos policial d'investigació, però tot i que en disposéssim, és evident que és molt difícil buscar les causes, cercar-ne les causes, perquè és molt fàcil fer-ho per mecanismes retardats de moltes maneres.

El que és evident és que em sembla aventurat d'afirmar que han estat pràcticament tots fortuïts. Aquests incendis, el dia 4 feia molta calor, molta, igual que els dies 5 i 6; el que passa és que els dies 5 i 6 s'hi va afegir la calor de la combustió d'aquest equivalent en energia a les dues-centes mil tones, però el dia 4, que era el dia de més risc, perquè les famílies anaven a menjar al camp, al bosc, no se'n va produir, o, en tot cas, va ser fàcilment localitzable i es va poder aturar.

El que és evident és que van començar els dies 5 i 6, els focs artificials, i, aleshores, és quan tot va quedar desbordat. La Generalitat no va tenir possibilitats de poder actuar amb eficàcia. A més a més, si haguessin estat fortuïts, i abans n'ha parlat el Diputat de Convergència i Unió que ha intervingut quan hem discutit la conveniència o no de crear la Comissió, hi ha hagut unes seqüències de setanta incendis cada dia, seixanta incendis cada dia, quaranta, cent vint, cent noranta... El que és evident és que tots, en qualsevol moment, se solen sufocar. Només en alguns casos és quan no es dona l'abast, i aleshores és quan es produeix la catàstrofe. Però això ha estat per manca de material, o potser també per manca d'organització, i això és el que em temo.

És evident que les condicions climatològiques, senyor Conseller, afavoreixen la propagació del foc, una cosa seca crema molt més que una cosa humida, això és evident, però el que és evident és que el misto fa foc, tant si fa molta calor com si fa fred, tant si el bosc està sec com si no n'està.

Respecte a la vigilància dels boscos: s'ha parlat dels abocadors, en fi, normalment municipals, naturalment, de les línies d'alta tensió, i és evident que totes aquestes coses ho poden produir, com també ho pot produir el berenador a què ha fet referència el senyor Conseller. Tot això és cert, però el que és evident és que amb una vigilància exhaustiva, amb una vigilància constant, de dia i de nit, que no veig per què no s'hagi de poder realitzar, quan es produeix un incendi, si es té

el material adequat i està la qüestió ben organitzada es pot sufocar immediatament. Ha parlat dels helicòpters, d'un helicòpter de què ja disposa el Consell Executiu i que en podrà aconseguir un altre, o que està en vies d'arribar, el que sigui, però el que és evident és que parlar d'un o dos helicòpters per a Catalunya és totalment irrisori, totalment irrisori atesa la importància dels danys que han causat els focs. Solament per a reparar els danys causats s'hauran d'invertir 900 milions de pessetes. Penso que poder transportar les brigades corresponents en el moment oportú i amb prou rapidesa és garantia suficient perquè es puguin controlar els focs, al moment, pràcticament, de produir-se.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja replicar?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*): Només des de l'escó, senyor President. Dir que estic agraït i fins a cert punt emocionat per l'enorme interès que tots els Diputats presents en aquesta Cambra prenen per aquest tema, i compto amb la mateixa il·lusió i amb la mateixa benevolència en el moment en què presenti els pressupostos al Consell Executiu, en el moment en què es discuteixin a la Comissió corresponent, i en el moment en què es votin en aquest Ple, perquè davant de la generositat de la qualificació d'insuficiència que es fa dels mitjans dels quals disposem, jo em permetré de presentar un pressupost realment molt reeixit.

Voldria dir també que —per a aclarir una opinió que ha estat expressada ara fa un moment— l'Exèrcit s'incorpora a l'extinció el dia 6, i que la incorporació d'unitats de l'Exèrcit a mesura que s'anaven demanant no es produïa amb un interval superior a tres hores, la qual cosa, tenint en compte que les unitats no estan situades en el lloc del foc i que hi ha unes accions prèvies a dur a terme, em sembla que és un temps realment ràpid. Bé, continuar mantenint la meua opinió, basada en nombroses estadístiques de molts anys i també d'ara, que els focs forestals no es produeixen a la nit, es produeixen durant el dia, i que, en fi, si veiéssim que fa falta també estendriem la vigilància a la nit, però em sembla que no és justament a la nit quan calgui donar més vigilància als boscos.

Res més, moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre iniciatives de la Generalitat per tal d'assegurar la coordinació de les diverses iniciatives i serveis contra incendis forestals

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al darrer punt de l'ordre del dia, la interpellació al Consell Executiu sobre iniciatives de la Generalitat per tal d'assegurar la coordinació de les diverses iniciatives i serveis contra incendis forestals, interpellació que formula el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. En nom seu, té la paraula el Diputat senyor Ribó, pel torn d'exposició.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, senyor Conseller de Governació, si l'emoció no l'angoixa prou, valdria la pena que acabéssim de parlar d'aquest tema —en família, no s'amoïni.

Nosaltres investigarem —la Comissió, el Parlament té aquest encàrrec— però hi ha coses que no són tan objecte de la

Comissió d'investigació, sinó que són pròpies d'una interpellació, perquè creiem que ja tenim dades objectives per a pensar que no s'ha complert. No s'ha complert ni en la coordinació necessària que el Govern de Catalunya havia de fer per la qüestió dels incendis, ni s'ha complert amb les mateixes previsions del Govern de Catalunya. Aquesta magnífica editorial que és a Catalunya avui la Generalitat ens envia llibres tot sovint, molt ben editats, molt macos, un dels quals ens el va enviar amb una tarja d'en Joan Vidal i Gayolà, Conseller de Governació, al qual ja s'ha fet esment diverses vegades en aquest debat, un llibre voluminós, que nosaltres voldríem que no fos només un llibre per a posar a la prestatgeria, un llibre així de consulta, sinó que fos un llibre de realitats. Aquest llibre, senyor Conseller, va néixer al si de la Diputació de Barcelona, després va passar, per encàrrec de la Generalitat provisional, a una Comissió d'experts, molt nodrida, important, que va fer una tasca que va finalitzar, vostè ho ha recordat abans, al març del 80, i el Govern de Catalunya entrant, el primer Govern de Catalunya elegit a partir d'un Parlament, elegit amb unes eleccions democràtiques, va fer seu aquest projecte, i el va fer seu purament i simplement agafant la memòria del llibre, traient-li unes pàgines inicials, afegint-ne unes trenta planes més o menys per l'actual Consell Executiu i vostè mateix, i assumint *grosso modo* les propostes que hi ha en aquell llibre. I la nostra interpellació va per dir: senyor Conseller, no senyor Conseller, Govern de Catalunya, no han complert les mínimes previsions que hi ha en aquest Pla contra incendis i salvament de Catalunya.

Anem-ho a repassar, senyor Conseller, molt ràpidament, en el que és el debat parlamentari, en el que és el temps parlamentari; centre únic per a l'extinció, la prevenció, el combat dels incendis. La Generalitat de Catalunya actual desmembra un possible centre únic en quatre serveis. Prevenció amb un conjunt de campanyes; el senyor Conseller ens pot tornar a llegir la cartilla d'allò que ens parla de bons propòsits, però el senyor Conseller, per exemple, permeti'm que li recordi, el 5 de juliol, en una roda de premsa, en la qual ell era present, ens va anunciar que el mes de setembre començaria la campanya de prevenció contra incendis, i veuríem uns rètols al carrer que dirien: «no llenceu llums encesos al bosc», el bosc ja farà temps que estava cremant. Extinció d'incendis, materials, inversions... Senyor Conseller, no tingui —perdó per l'expressió— la barra de dir-nos que ens portarà pressupostos que tots li votarem. Al nostre Grup parlamentari se li han derrotat sistemàticament totes les esmenes que anaven adreçades a incrementar la dotació per als serveis d'extinció d'incendis, senyor Conseller, no en el pressupost que ens presentarà que si continua la majoria actual també ens les derrotaran, no, en el pressupost que fa poc vam debatre, per exemple, senyor Conseller. (*Remor de veus.*)

Projecte de defensa de la muntanya, pàgina 4 i pàgina 5 de la memòria, per si ho vol mirar, senyor Conseller, no s'han complert, ni els controls sobre pistes forestals, ni altres tipus de controls, ni les maniobres de prevenció i preparació dels serveis, ni la informació i educació, etc. Sistemes d'avaluació de riscos, que diu aquesta mateixa memòria, aquest mateix Pla, per exemple, en una plana concreta d'aquest llibre, senyor Conseller, la plana..., un mapa que hi ha després de la plana 39, mapa de Catalunya, «àrees de perillositat bàsiques dels in-

cendis forestals», van des de baixa perillositat, mitjana, alta i extrema. El Garraf, senyor Conseller, està en aquest mateix llibre catalogat com d'extrema perillositat; és que hi havia extrema prevenció al Garraf, senyor Conseller? Si vostès mateixos assumien que el Garraf era una àrea d'extrema perillositat, no em parli ara què van fer a Begues, el dia 6, no, abans del dia 6 de juliol, quina era l'extrema prudència, l'extrema prevenció per al Garraf, senyor Conseller?

En aquest apartat hi ha un programa de quadrícules, fórmules matemàtiques, cartografia, perfecte, va ser fet per experts molt preparats; voldríem saber què va fer de tot això el Govern de Catalunya. Col·laboració amb els ajuntaments, que com ja li vam dir a la Diputació Permanent ens sembla un dels aspectes més vergonyants de la qüestió, que el Govern de Catalunya, quan tantes vegades hem discutit la poca assistència que té per als ajuntaments de Catalunya, vulgui ara passar la pilota dels incendis als ajuntaments. Diu a la pàgina 14 del seu escrit, senyor Conseller, no en la memòria dels experts, del seu, diu: «D'aquí, se'n deriva la proposta de conveni de col·laboració, el desenvolupament d'aquest principi permet la direcció tècnica única a la vegada que la gestió compartida» —repetixo, gestió compartida— «a través de la creació de la Comissió nacional de coordinació i les comissions de brigades de parc». Senyor Conseller, a la memòria es proposava una altra fórmula, que era «Traspassos de competències i atribucions d'ajuntaments a diputacions i de diputacions a la Generalitat». No es va triar aquesta fórmula, se'n va triar una altra, es va triar una estranya fórmula de convenis anuals amb els ajuntaments que ja tinguessin parc de bombers, un altre punt, i els que no en tenien, què? Però bé, triada una altra fórmula, on és, senyor Conseller, aquesta gestió compartida? No el 6 de juliol o el 7, no abans. Quan es va convocar els ajuntaments de Catalunya per fer aquesta gestió compartida? Quan es va descansar part d'aquesta responsabilitat, la de la coordinació, en els ajuntaments de Catalunya, com vostès mateixos preveïen a la memòria? No em critiqui ara els ajuntaments si abans no els ha convocat a reunir-se per àrees i per zones per preparar la prevenció dels incendis, senyor Conseller. No funciona cap dels llocs que en aquesta memòria i en aquest Pla de govern que assumeix el Consell Executiu han de participar les instàncies polítiques per a col·laborar. La Comissió nacional, com s'ha dit aquí, s'ha reunit tres vegades i la darrera vegada fa un any i mig, i les Comissions de brigades i Comissions de parc ni s'han constituït, senyor Conseller.

La Generalitat, diria, malauradament el seu Consell Executiu, no s'ha interessat mai si no ens porta proves de reunions, de convocatòries de coordinació per a la coordinació dels ajuntaments en aquest tema, i ara es diu, en una nota que es passa a la premsa, que la Generalitat donarà instruccions als ajuntaments. També ens sembla molt fort que després de mesos o anys sense haver-se interessat, ara vindran les instruccions.

Nosaltres estem totalment d'acord a enfortir el Servei contra els incendis. Estàvem i estem totalment d'acord amb tots els traspassos que calgui de les diputacions cap a la Generalitat. No hi ha hagut, senyor Conseller —i no tinc temps de citar-li la relació numèrica de què dispo aquí dels pressupostos de les diputacions— cap obstacle ni cap negativa a les sol·licituds del Consell Executiu a les dotacions concretes per incendis. La interpellació, doncs, és: Per què, senyor Conseller,

no va anar endavant aquest Projecte, per què no es va crear un centre únic i es va desmembrar en serveis aquesta qüestió, cosa bastant atípica arreu del món; per què no funcionen les comissions de participació; per què, senyor Conseller, no estan redactats els plans d'extinció? És còmic que ens digui que a Begues el dia 6 de juliol estaven redactant el pla d'extinció. El pla d'extinció s'havia d'haver redactat mesos abans, i aleshores les forces, tots els dispositius que anaven a Begues per a l'incendi haguessin actuat per un pla d'extinció. Per què no estan redactats aquests plans d'extinció?

Senyor Conseller, permeti'm un símil amb l'anunci pagat per la Generalitat, publicat a la premsa: nosaltres volem plans i governs que no siguin típicament mediterranis, si per això entenem plans i governs que no serveixen a les seves actuacions.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, li diré que he d'agrair al Diputat interpellant l'esforç que ha fet de llegir-se el llibre, i és d'agrair; suposo que se'l devia haver llegit abans, és a dir, que no se l'ha llegit ara per a poder preparar la seva interpellació, però en tot cas, sigui com sigui, molt agraït.

Jo voldria demanar que, en fi, amb un esforç d'objectivitat no es plantejessin les coses amb aquest encès catastrofisme. Es pregunta què ha fet el Consell Executiu. Afirmar que no ha fet res. Això no és cert, el senyor Diputat ho sap, i jo ho he explicat abans. Quan nosaltres vam prendre possessió dels nostres càrrecs hi havia molt poca cosa, en aquest sentit; hi havia un servei d'extinció d'incendis, a la Diputació de Barcelona, i ja he comentat les insuficiències i les limitacions d'aquest servei, hi havia molt poca cosa més a la Diputació de Girona, no hi havia res més arreu de Catalunya. I s'ha fet un esforç important, a partir d'aquest moment, no només quant a dotació de material, sinó quant a organització, i, encara que a vostè no li sembli, també quant a planificació i a prevenció. No tot el que s'ha de fer, no cal dir-ho, hi ha molta feina a fer encara, entre altres coses perquè aquest llibre que volem seguir, aquest llibre, que marca unes línies emmarcades en les quals es poden col·locar totes les actuacions que s'han anat portant a terme fins ara, és un llibre que preveu una sèrie d'actuacions d'una importància enorme, tant quant a l'esforç organitzatiu com quant a l'esforç inversor, que no es poden portar a terme d'un dia a l'altre, i si em permet no es poden portar a terme a curt termini.

S'ha de realitzar un procés que hi condueixi com més aviat millor i que ens porti a arribar a una solució òptima, i tot això d'acord amb les nostres possibilitats pressupostàries. Jo sé que vostès varen presentar moltes esmenes en els Pressupostos d'aquest any que tenien per finalitat enfortir les consignacions en el Servei de Prevenció d'Incendis de la Generalitat. Però també sé que aquestes consignacions es disminuïen d'altres partides que no eren menys necessàries i que, per tant, era molt difícil de poder acceptar el que probablement era fet amb més bona intenció.

Vostès saben quins eren els pressupostos que vàrem tenir l'any 80 i l'any 81 i saben quins són els pressupostos de l'any 82. La Generalitat no té només l'obligació de sostenir un Servei d'Extinció d'Incendis. De tota manera, jo ja he anunciat

que comptant amb la generositat amb què s'ha pronunciat tota la Cambra a través dels portaveus dels diversos Grups parlamentaris presentaré un pressupost que espero que no em sigui retallat, molt important, per a donar una passa més decisiva en la línia de l'estudi que efectivament hem fet nostre i que voldríem poder arribar a portar a terme.

No em digui, senyor Diputat, que no hi ha hagut obstacles per part de les Diputacions. Vostè hauria de saber que n'hi ha hagut, n'hi ha hagut a la Diputació de Barcelona i n'hi ha hagut a les altres Diputacions. Les inversions han estat difícils d'arrencar, les hem aconseguit finalment. Hem aconseguit les transferències amb unes condicions econòmiques que no han estat les més òptimes, però ho hem acceptat perquè som conscients de la necessitat de potenciar el Servei, i sabem que si aquest Servei no passa, com ja s'ha donat el cas, directament a la Generalitat, la seva potenciació és molt difícil; potenciar una cosa que no es té és impossible. La tenim des del mes d'abril d'aquest any. El mes d'abril els pressupostos havien estat ja entregats, havien estat en principi començats a discutir, i per tant les previsions pressupostàries ben difícilment s'hi podien incloure.

El fet que no s'hagin transferit els Serveis d'Extinció d'Incendis dels ajuntaments a la Generalitat no és una cosa que hagi d'estranyar. El Diputat que m'ha interpellat pertany a un Grup parlamentari, pertany a un partit que té regidors en ajuntaments molt importants i alcaldes en ajuntaments molt importants, que pot saber perfectament, i jo ho comparteixo, que hi ha una cura extraordinària per tal de fer respectar l'autonomia dels municipis. I nosaltres hem volgut trobar una fórmula que donés satisfacció a les nostres necessitats però que respectés l'autonomia dels municipis, d'acord amb ells. No era possible perquè quan es va plantejar hi va haver un rebuig, que jo no comprenc. No era possible fer la transferència efectiva d'aquests Serveis, però en tot cas hi havia voluntat per part dels ajuntaments d'encaixar els seus Serveis en el marc d'una planificació global. I aleshores s'ha trobat una fórmula de conveni amb els ajuntaments que, com tots els convenis té caràcter indefinit, però, si no es denuncien al final de la vigència de cada any.

Ja he dit en una altra ocasió que jo no intento passar la pilota als ajuntaments. El que intento dir és que tothom té la seva part de responsabilitat en aquest tema, i quan dic tothom dic també els ajuntaments, res més que això.

Que no hi ha hagut les més mínimes previsions, tampoc no és cert. Sí que n'hi ha hagut, de previsions. Potser no han estat prou acurades, potser no han estat suficients, però no es pot dir que no hi ha hagut previsions. El Centre únic i els quatre Serveis. El Centre únic continua existint. Si no ha estat instal·lat amb més dotació de mitjans i amb més dignitat és perquè aquest Centre únic que ara està a Sabadell i que és de la Brigada de Barcelona i també de tot Catalunya ha d'instal·lar-se en uns locals, en un edifici que inaugurarem ben aviat a Bellaterra i que no està acabat, un edifici que havia començat la Diputació de Barcelona i que s'acaba ara. La pràctica ens ha demostrat que és molt més àgil acudir a l'extinció si es tenen quatre nuclis centrals de mobilització, i creiem que hem de continuar en aquesta línia, sempre, naturalment, que aquests quatre nuclis estiguin supeditats quan calgui a la suprema direcció del Centre Únic.

I no són només bons propòsits. És que s'estan fent coses, i s'estan fent coses importants. Jo ara no tornaré a fer-ne la relació, i ja ho he dit, em sembla obvi. No és cert que la campanya de premsa es faci el mes de setembre, la campanya de premsa es farà el mes d'agost, entre altres coses perquè, previsiones en mà, el mes d'agost ha estat sempre el mes de més alta perillositat.

Bé, contestant encara més el que vostè m'ha preguntat, voldria dir-li que en el debat realitzat anteriorment ja s'ha explicat detalladament quines han estat les activitats de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i de Salvaments de Catalunya, per tal d'aconseguir un comandament unificat en els treballs d'extinció d'incendis forestals. No val doncs la pena ara repetir quina és la situació legal del conjunt de l'afer, com a través dels contactes amb la Delegació del Govern s'ha arribat a acords que faculten clarament el Servei per a programar, dirigir, en altres paraules, ve a ser el responsable del comandament unificat en els treballs d'extinció, i que fixen les missions i responsabilitats d'altres òrgans de l'Administració en les mateixes circumstàncies. Tot aquest treball és recent, però ha arribat a tots els municipis i el fet que aquests no l'hagin estudiat o no l'hagin aplicat no pot servir per a exigir responsabilitats a qui no corresponen.

Però és també evident que aquesta responsabilitat no dona satisfacció al Consell Executiu de la Generalitat. El Consell no té cap responsabilitat sobre l'actuació incorrecta de ningú que no depengui directament del Consell Executiu, però en canvi ha d'actuar i ho farà, i en aquest sentit sí que se sent responsable, perquè situacions similars no es puguin repetir. En definitiva, és propòsit immediat, ho he dit abans, ho torno a repetir ara, del Departament de Governació, de fer arribar a tots els ajuntaments de Catalunya instruccions detallades sobre què cal fer, què representa i com actua un centre de comandament, què significa en l'àmbit municipal un incendi de dimensions superiors al municipi, quins mitjans poden tenir al seu abast per a complementar els que existeixen en el Servei d'Extinció d'Incendis i Salvaments.

A l'ensem es sol·licitarà als ajuntaments la realització d'un Pla d'Emergència d'Incendis forestals d'àmbit municipal al qual estan obligats per la Llei d'Incendis Forestals. Amb pautes clares, per a aconseguir-ne la coherència entre tots ells. La preparació de la documentació cartogràfica necessària i la constitució de juntes locals d'incendis i dels grups de primers socors corresponents, d'acord amb el que l'any 1968, ja des de l'any 1968 i des de l'any 1972 ha estat establert en la Llei de Reglaments d'Incendis Forestals que s'incompleixen sistemàticament.

El Grup del PSUC, la seva intervenció, en la sessió de la Diputació Permanent del dia 22, esmenta la no creació, i avui ho torna a repetir, fins al dia d'avui, d'uns òrgans de coordinació previstos en l'estudi *Servei contra incendis i salvaments de Catalunya* i en el Decret de creació de la Direcció General d'una Comissió política d'àmbit nacional que, com diu, fa un any que no es reuneix. És cert, l'estudi esmenta, fixa unes comissions però com estan descrites aquestes comissions no funcionaran mai perquè l'experiència ens ha demostrat que se'ls ha de donar una nova estructura. El que sí que s'han de crear, i amb urgència, i en això hi estic d'acord, són les Comissions de brigada i les de parc principal definides d'acord amb l'article

quart del Decret de creació de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i Salvaments, com a òrgans de participació de les entitats territorials en la gestió dels serveis i en funcions d'informació, consulta i definició d'objectius. És cert també que la Comissió nacional de coordinació que s'esmenta no s'ha reunit des del 28 de juliol de 1981, és a dir, avui fa justament un any. Això és veritat. Per què? Totes les coses tenen la seva explicació. Molt simplement, la Comissió Nacional de Coordinació estava constituïda per representants de les Diputacions i per representants d'entitats que tenen incidència en la lluita contra els incendis forestals. Les Diputacions, un cop el Servei en via de transferència total i amb garanties que els bombers no afectaven els seus pressupostos, s'han desentès del tema. No obstant això, els altres membres de la Comissió han mantingut el contacte permanent amb la Direcció General i amb la competència de cadascun d'ells s'ha fet la tasca de coordinació necessària sense que fos estrictament indispensable convocar, a causa d'aquest fet de què he parlat abans del desenteniment de les Diputacions pel tema, de convocar la comissió que s'ha de reestructurar. Si les altres comissions no s'han constituït fins ara, les de Parc i les de Brigada, ha estat perquè dificultats objectives ho han impedit.

Efectivament, fins a primers d'abril de 1982 la Generalitat no gestionava el Servei pressupostàriament, funcionalment i patrimonialment, que encara depenia, fins a l'abril del 1982, de cadascuna de les Diputacions, on hi va haver dificultats per a poder-ho aconseguir més de pressa, com hi ha dificultats ara per altres transferències que estan plantejades, on funcionava la corresponent Comissió informativa constituïda per alcaldes i regidors que al seu moment van ser elegits Diputats provincials. Ja hem explicat la dificultat que aquest sistema de relació comportava i podem assegurar que, en aquest marc, la constitució de la Comissió de Brigada i de Parcs, en aquest marc, era absolutament impossible. Ens hauria portat no pas a solucions efectives, sinó a la impossibilitat de poder-los donar la funció que el Decret els assenyalava. I més si es té en compte que alguns dels parcs de caràcter municipal no integrats en la xarxa de les Diputacions s'han incorporat al projecte comú en data molt recent, concretament Tarragona, el dia 15 de juny de 1982. La planificació conjunta dels Serveis d'Extinció d'Incendis i Salvaments amb els ens locals de Catalunya és necessària. Les Comissions de Brigada i de Parc són necessàries. I ara que els Parcs estan sota la dependència de la Generalitat des del mes de juny de 1982, l'últim en aquest cas el de Tarragona, ara que les transferències de les Diputacions han estat definitivament efectuades, ara que, per dir-ho d'una forma concreta, els parcs, el Servei depèn ja des de tots els punts de vista de la Generalitat, i no perquè hi hagi hagut els incendis forestals recents —això ja estava previst de fer-ho així— es constituïran les Comissions de Parc i les Comissions de Brigada de forma progressiva. Evidentment, no es pot fer d'avui a demà. Es reestructurarà i es relançarà la Comissió nacional. Però això voldria dir que tot i ser molt important no és suficient per a garantir la coordinació de forces en moments de grans incendis. Aquesta coordinació comporta una organització bàsica que ja està planejada, que està publicada, vostè ja n'ha fet referència, i una adaptació de tots els Serveis a aquesta organització, que ja que no ha estat aplicada com era lògic d'esperar perquè hi ha hagut diferències fins a aquest moment, que les acabo d'expli-

car, i dificultats, s'haurà de promoure com he dit abans, i amb l'establiment de grups de treball que desenvolupin les instruccions que s'hagin donat, naturalment amb participació de totes les entitats territorials afectades.

Res més, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat interpellant té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, en primer lloc unes dades, senyor Conseller, que sempre és bo contrastar les dades en les quals no hi ha acord.

El Pressupost de la Diputació de Barcelona, sol·licitat 1 025 milions i votat en sessió 1 025 milions. Eficàcia, senyor Conseller, mitjana d'hectàrees d'incendi. Vostè té estadístiques molt més reals que jo mateix. Es dispara l'any 80, i l'any 82, al ritme que anem, superarà tots els rècords, no en nombre d'incendis, que sempre a la província de Barcelona, per agafar el cas més perillós, ha estat molt elevat, mitjana hectàrees cremades per nombre d'incendis.

Prevenió. Ens diu que la campanya serà a l'agost. Bé, senyor Conseller, vostè no ha entès la meua crítica, no és agost o setembre. Nosaltres considerem, i ho diu el Pla d'actuació de la Generalitat, que la campanya és educativa, no creiem que l'agost sigui el moment de llançar-la. Així i tot, si vostè ens vol explicar que la vol fer coincidir amb el moment més perillós, estadístiques en mà de la mateixa Generalitat o d'ICONA, el moment més perillós és el juliol, i a partir del 10 d'agost baixa en uns termes molt notables.

Senyor Conseller, sí, jo m'he llegit el llibre. No crec que sigui una data important saber si me l'he llegit ara o fa temps. Jo dubto que vostè l'hagi llegit, o encara pitjor, si l'ha llegit no n'ha fet cap cas, i porta un preàmbul amb la seva signatura, que em sembla bastant més greu perquè, en definitiva, jo no sóc el Conseller de Governació.

Senyor Conseller, vostè està fugint d'estudi. Ens diu constantment que no pot, sembla la Generalitat de la impotència. No es poden convocar els ajuntaments, senyor Conseller? No es podien convocar les Comissions de Brigada i de Parc? Era molt car convocar-les? Costa molt aquest acte de Govern que és la coordinació sobre la qual estem interpellant? No serveixen aquestes Comissions? Fa un moment ha dit que sí. No es podia fer un cens de material de Catalunya? No es podia organitzar la distribució centralitzada d'aquest material per Catalunya? Són iniciatives concretes que estan a la memòria i que no representen grans inversions ni grans increments en aquestes inversions. Senyor Conseller, jo acabaria demanant-li que ens contestés la qüestió concreta de la interpellació. Què s'ha fet —perquè no és investigació sobre el que ha passat—, què s'ha fet quant a coordinació? Es fa o no es fa seves les iniciatives que hi ha a la memòria sobre Centre únic, per exemple, per a coordinar-ho? S'haurien o no s'haurien d'haver convocat ja aquests òrgans de participació com els que acaba de reconèixer vostè, els de brigada i de parc, i per què no s'han convocat? No em digui que ara es farà, senyor Conseller, això està publicat l'any 80, i l'any 80 vostè diu que aleshores es posen a la feina, no el 82, el 80. Sap per què ens diu que s'hi posen ara? S'hi posen ara perquè hi ha hagut incendis molt importants i perquè el Parlament comença a investigar la qüestió

ja amb mandats determinats.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja replicar?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, per dir, en primer lloc, que no em fa cap mena de por la Comissió d'investigació, al contrari, estic segur que els resultats finals d'aquesta Comissió seran molt satisfactoris per a la Conselleria, per l'actuació que ha tingut lloc durant aquestes setmanes, i que la potència del nostre servei en sortirà reforçada, ho repeteixo, gràcies al fet que prendran contacte amb un servei del quals fins ara desconeixien segurament moltes coses.

Dir-li, senyor Diputat, que l'any 1978, que nosaltres no teníem encara la gestió del Servei, la mitjana d'hectàrees cremades per foc era de 6,24, el Servei el gestionava la Diputació de Barcelona —parlo exclusivament de la província de Barcelona—; el 1979, afortunadament, va ser d'1,15; el 1980 —nosaltres ho vàrem assumir ben entrat l'any—, 4,58 Ha per foc, i l'any 1981, que ja dúiem la gestió directament, 2,84 Ha per foc. Per tant, d'ineficàcia, permetin-me, cap. Aquí podríem afegir altres dades d'anys anteriors. Per tant, ineficàcia, em sembla que no és una acusació justa.

Pel que fa referència al pla d'inversions de la Diputació de Barcelona, sí, senyor Diputat, proposat i aprovat. Però he de dir el següent —ja ho he dit abans—: el pressupost extraordinari de la Diputació de Barcelona, en el qual s'inclouen els diners per a completar la inversió que havia estat demanada, va ser inclòs en el pressupost extraordinari del desembre del 1980. Després va ser passat -vagi's fent càrrec de les dades— al pressupost d'inversions del 1981, amb la qual cosa vam perdre un any, per als quals no es tenia crèdit pressupostari fins l'abril del 1982, i les autoescales, els braços articulats inclosos en aquest pressupost i adjudicats gràcies a la pressió constant de la Direcció General, adjudicats el mes de juliol del 1981, no eren lliurats el mes de març de 1982, tot i estar acabats per les cases subministradores, perquè la Diputació deia que no tenia diners per a pagar-los. Si aquesta és l'eficàcia a la qual vostè ens vol comparar, permetin-me que renunciï a seguir el camí.

Res més. Moltes gràcies.

Bé, dir només, si em permeten, que a les moltes preguntes que m'ha fet el senyor Diputat em sembla haver contestat amplísimament en el transcurs de tot aquest debat. Jo comprenc, i és lògic, que el senyor Diputat se senti insatisfet, crec que és la seva obligació, i, per tant, comprenc perfectament que em digui el que em diu.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyores Diputades, senyors Diputats, suposo que tots vostès a través dels seus Grups parlamentaris estan assabentats de la imminència de la convocatòria d'un altre ple extraordinari per un acord preliminar de la Junta de Portaveus. Aquest nou ple extraordinari tindrà lloc probablement d'aquí a tres o quatre dies. En tot cas, seran avisats pels mitjans més ràpids tot seguit que se'n pugui fixar la data. Lamento que en aquest moment ens sigui impossible poder-la precisar.

S'aixeca la sessió.

(Són les vuit i tres minuts del vespre.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer núm.

telèfon població.....

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia..... de..... de.....

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data..... de..... de 198 envia

per..... (gir / taló al portador) núm. la quantitat de..... pessetes

..... de..... de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 2.500 pessetes. Número solt: 60 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona-15.

Dip. Leg. B-27.966-80.